

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΟΚΤΩΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 338 ΔΡΧ. 200

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Όχι στους Χίτλερ του Κρεμλίνου Ζήτω η ηρωική αντίσταση των Τσετσένων

Την 1η Οκτώβρη ο ρώσικος στρατός εισέβαλε στο έδαφος της Τσετσενίας. Όλο το προηγούμενο διάστημα, από τις 5 Σεπτέμβρη, η ρώσικη αεροπορία βομβάρδιζε τον άμαχο πληθυσμό, διυλιστήρια, αποθήκες καυσίμων, τις τηλεπικοινωνίες και τις τεχνικές εγκαταστάσεις της τηλεόρασης, στο Γκρόζνι και σε όλο το τσετσένικο έδαφος. Δυο βδομάδες πριν την εισβολή οι βομβαρδισμοί επαναλαμβάνονται σε καθημερινή βάση και συνεχίζονται μέχρι σήμερα σε συνδυασμό με το ρώσικο πυροβολικό που βάλει από το έδαφος του Νταγκεστάν. Πάνω από 2000 νεκροί, στην πλειοψηφία τους άμαχοι, και 160000 πρόσφυγες, σχεδόν το 1/4 του συνολικού πληθυσμού της Τσετσενίας είναι το αποτέλεσμα της χιτλερικής βαρβαρότητας που εφαρμόζουν οι νέοι τσάροι μέσα σε μια σχεδόν οικουμενική ανοχή.

Το ηλεκτρικό, η παροχή νερού και το φυσικό αέριο είναι ανύπαρκτα στην πρωτεύουσα Γκρόζνι και σε άλλες πόλεις και χωριά, όχι μόνο σαν αποτέλεσμα των βομβαρδισμών αλλά με απόφαση των ρώσικων εταιριών ενέργειας να διακόψουν την παροχή φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος (BBC, 4/10).

Η ρώσικη τηλεόραση έδειξε κατοίκους στους δρόμους του Γκρόζνι να μαγειρεύουν σε

φωτιές που είχαν ανάψει (Russian Journal, 11-17/10). Πρόκειται για οργανωμένο σχέδιο των Ρώσων να εκμηδενίσουν τη μαχητική ικανότητα των Τσετσένων μπροστά στον επερχόμενο χειμώνα, να σπρώξουν τον πληθυσμό σε φυγή και να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκκίνησης που θα οδηγήσουν σε φυσική εξόντωση των κατοίκων. Πρόκειται για μια οργανωμένη και με σχέδιο σφαγή, για μια γενοκτονία ίδια με αυ-

τή που διέπραξαν οι Σέρβοι φασίστες σύμμαχοι της Ρωσίας στο Κόσσοβο. Μέχρι στιγμής ο ρωσικός στρατός έχει καταλάβει περίπου το 1/3 της Τσετσενίας φτάνοντας στον ποταμό Τέρεκ στις 5 Οκτώβρη και τελευταία πήρε στην κατοχή του, μετά από μάχες τριών ημερών, τη στρατηγικής σημασίας πόλη Γκοραγκόρσκι

συνέχεια στη σελ. 5

ΕΞΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΥΧ

“...Σήμερα για τελευταία φορά απαιτούμε να μας υπολογίσουν...”. Αυτή η φράση συνοψίζει τη θέληση εκατοντάδων ανθρώπων που εργάζονται στα μεταλλεία της Χαλκιδικής αλλά και των κατοίκων των γύρω χωριών που συγκεντρώθηκαν το περασμένο Σαββάτο στο Στρατόνι της Χαλκιδικής για να διαδηλώσουν τη θέλησή τους να προχωρήσει η επένδυση της

μεταλλουργίας χρυσού. Μιας επένδυσης που θα εξασφαλίσει τη δουλειά 800 εργατών και τη ζωή τη δική τους, των οικογενειών τους, αλλά, και την ανάπτυξη και την πρόοδο του τόπου τους.

Απέναντι σε ένα από τα εργοστάσια των μεταλλείων, που είναι περικυκλωμένο από παντού -σαν να το φυλάνε να μην φύγει- από πεύκα και δίπλα σε μια ήρεμη θά-

συνέχεια στη σελ. 9

ΣΕ ΣΗΜΕΙΟ ΚΑΜΠΗΣ Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Οι κατεδαφιστές επιχειρούν διάσπαση και αποπροσανατολισμό των εργαζομένων

Η μάχη των Λιπασμάτων έφτασε σήμερα σε ένα νέο σημείο καμπής. Η Αγροτική Τράπεζα, δηλαδή ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου, (όχι όμως και του οικοπέδου που είναι η “Πρότυπος” της Εθνικής Τράπεζας), απολύει σε λίγες μέρες τους εργαζόμενους. Και δεν τους απολύει απλά, αλλά έχει καταστρώσει ένα σχέδιο που δείχνει τη μαστοριά των κατεδαφιστών, δηλαδή του Λαλιώτη και του Τσιρμούλα.

Σύμφωνα με αυτό το σχέδιο οι απολύσεις γίνονται με τέτοιο τρόπο ώστε να διασπάσουν τους εργαζόμενους και να αποσπάσουν από αυτούς μια δέσμευση ότι θα εγκαταλείψουν κάθε απαίτηση για λειτουργία του εργοστασίου, προκειμένου να πάρουν ψηλότερες αποζημιώσεις.

Αυτή η τακτική, που θα την αναπτύξουμε παρακάτω, συγκεντρώνει τώρα όλη την προσοχή και τις ζυμώσεις των εργαζομένων σε μια στιγμή που κεντρικά

ζητήματα είχαν γίνει την τελευταία βδομάδα η μορφή και τα αιτήματα της πάλης και είχε αμφισβητηθεί στην πιο μεγάλη έκταση από κάθε άλλη φορά η σαμποταριστική τακτική του Τσιρμούλα και του Πολίτη (ψευτοΚΚΕ).

Θα έχουν συγκρατήσει οι αναγνώστες μας το βασικό στοιχείο της τακτικής Λαλιώτη μετά την απροσδόκητη διαδήλωση εναντίον του, που πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι στις 2 του Οκτώβρη. Η τακτική αυτή ήταν να εμ-

συνέχεια στη σελ. 2

ΣΕ ΣΗΜΕΙΟ ΚΑΜΠΗΣ Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

φρανιστεί ο ίδιος ο Λαλιώτης σαν ηγέτης της αποκατάστασης τους και να ζητήσει από τους εργαζόμενους σαν αντάλλαγμα να παραιτηθούν από τη λειτουργία του εργοστασίου και να διαχωριστούν από την Επιτροπή Σωτηρίας.

Αυτή η τακτική περιείχε την υπόσχεση ότι μια διακομματική επιτροπή θα έφερνε για ψήφιση μια τροπολογία στο νόμο Πεπονής, η οποία θα αποκαθιστούσε τάχα τους εργαζόμενους σε άλλες δουλειές. Αμέσως μετά οι Λαλιώτης - ψευτοΚΚΕ κίνησαν κάποιες ψευτοσυσκέψεις βουλευτών και δημάρχων στον Πειραιά, τάχα για αποκατάσταση, ενώ μέσα στο συνδικάτο οι Τσιρμούλας και Πολίτης χτυπούσαν την Επιτροπή Σωτηρίας και άλλαζαν τα συνθήματα και τους στόχους των διαδηλώσεων.

Η Επιτροπή Σωτηρίας αποκάλυψε την διάσπαση και την απάτη που έκρυβε αυτή η τακτική, έκανε την εκτίμηση ότι οι καταδικασμένοι δεν επρόκειτο να αποκαταστήσουν στ' αλήθεια τους εργάτες και δήλωσε ότι σε κάθε περίπτωση θα υπεράσπιζε το αίτημα της αποκατάστασης, όσο και αν η ίδια θα συνέχιζε να επιμένει ότι το κεντρικό αίτημα έπρεπε να είναι σε κάθε περίπτωση η λειτουργία του εργοστασίου.

Αυτή η τακτική αποδείχτηκε σωστή γιατί δεν έβγαλε σε καμία στιγμή την Επιτροπή έξω από την πρακτική κίνηση της μάζας των εργαζομένων όπως θα ήθελαν οι καταδικασμένοι, ενώ ταυτόχρονα κράτησε σταθερή την στρατηγική κατεύθυνση της λειτουργίας του εργοστασίου μέσα στους εργάτες, ιδιαίτερα μέσα στη μαχητική βιομηχανιστική τους πτέρυγα.

Πραγματικά η απάτη των καταδικασμένων περί αποκατάστασης δεν μπόρεσε να σταθεί για πολλές μέρες. Σε μια βδομάδα είχαν χαθεί διακομματικές, τροπολογίες στο νόμο Πεπονής κλπ. και είχαν μείνει μόνο κάτι ψόφιες διαδηλώσεις λίγων ωρών στα Υπουργεία Εργασίας, Εσωτερικών και Ναυτιλίας, ενάντια στα οποία έστρεφαν οι Λαλιώτης και το ψευτοΚΚΕ τους εργαζόμενους. Ιδιαίτερα τους έστρεφαν και τους στρέφουν ενάντια στον κύριο εχθρό του Λαλιώτη σήμερα, τη Βάσω Παπανδρέου, η οποία μαζί με τη Διαμαντοπούλου αποτελούσαν σαν επικεφαλής του Υπ. Ανάπτυξης, το κύριο ανάχωμα στο βιομηχανικό σαμποτάζ. Η Παπανδρέου βέβαια δήλωνε α-

ναρμόδια για την αποκατάσταση αλλά οι διαδηλωτές δεν έβγαζαν κανένα θυμό εναντίον της όπως θα περίμεναν οι Τσιρμούλας - Πολίτης. Γιατί όλοι ήξεραν ότι ένας ήταν ο υπουργός καταδικαστής, ο Λαλιώτης.

Το κλίμα λοιπόν άρχισε πάλι να αλλάζει ενάντια στο μέτωπο Τσιρμούλα - Πολίτη, όσο κάθε αποκατάσταση απομακρυνόταν και όσο κανένας νέος συμπαρσάτης δεν εμφανιζόταν στον ορίζοντα από την πλευρά του ψευτοΚΚΕ και των άλλων.

Έτσι στην συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά την Τρίτη στις 7 του Οκτώβρη και μετά στη διαδήλωση στον Σουμάκη η Επιτροπή σήκωσε το πανό της άδειας λειτουργίας και ένας αριθμός πρωτοπόρων εργατών διαδήλωσε κάτω από αυτό.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα οι πρω-

τη μέρα γενικής Συνέλευσης. Το καθεστώς των σαμποταριστών μέσα στο εργοστάσιο βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Αν περνούσε αυτή η γραμμή η Επιτροπή Σωτηρίας θα περνούσε ξανά στην πρώτη γραμμή του αγώνα και ο Λαλιώτης θα δοκίμαζε μια νέα βαθύτερη έκρηξη. Ο Τσιρμούλας ήταν πελιδνός. Την κατάσταση την έσωσε ο κρυφοκνίτης Πολίτης που ήταν πρόεδρος της Συνέλευσης και δεν δίστασε να προχωρήσει σε πραξικόπημα. Αξιοποιώντας την συνδικαλιστική απειρία της μεγάλης μάζας των εργαζομένων και κυρίως το γεγονός ότι οι προοδευτικοί εργάτες ήταν ανοργάνωτοι, ενώ οι μικροί στρατοί Τσιρμούλα και Πολίτη έχουν οργάνωση, έβγαλε στη στιγμή τη θέση ότι οι εργάτες δεν κατάλαβαν τι ακριβώς ψήφισαν και ερμήνευσε την α-

σε εκείνη τη Συνέλευση το μαύρο μέτωπο ήταν η πορεία ενάντια στον Λαλιώτη. Όμως αυτή η πορεία θα γινόταν την Τρίτη 12 του Οκτώβρη με την γνωστή βρώμικη γραμμή. Εκείνη τη μέρα το μαύρο μέτωπο φρόντισε να κάνει μια μετωπική επίθεση στην Επιτροπή για να μην σηκωθεί το πανό της και επιχείρησε με τους τραμπούκους του να προκαλέσει διάσπαση στην πορεία και σύρραξη ανάμεσα στους εργάτες. Άλλωστε τα συνθήματα που άρχισαν να φωνάζονται ήταν τα γνωστά λογοκρινόμενα και τα κνίτικα. Ήταν φανερό ότι δεν είχαν αλλάξει οι οργανωτικοί και πολιτικοί συσχετισμοί. Η Επιτροπή Σωτηρίας δεν επέμεινε να σηκώσει το πανό. Δεν έπρεπε να συμμετέχει σε ένα σκάνδαλο που θα έφερνε ένα ρεύμα ηττοπάθειας στους εργαζόμενους και θα έδινε μια σανίδα σωτηρίας στους όλο και πιο απομονωμένους και σε αδιέξοδο Τσιρμούλα και Πολίτη.

Ήταν λοιπόν φυσικό η διαδήλωση στον Λαλιώτη να είναι μια αποτυχία.

Το μόνο που μπόρεσαν να κάνουν αληθινά επαναστατικό εκείνη τη μέρα οι πιο προχωρημένοι εργάτες ήταν να επιβάλουν ένα νέο σύνθημα απειλή στον Λαλιώτη, το:

“όπου και να πας, όπου κι αν κρυφτείς, μπροστά σου τα Λιπάσματα Λαλιώτη θα τα βρεις”.

Την Πέμπτη 14 του Οκτώβρη οι καταδικασμένοι κατάφεραν και έσπρωξαν τους εργαζόμενους σε πορεία στο Υπ. Ανάπτυξης. Την άλλη μέρα 15 του Οκτώβρη οι πρωτοπόροι εργάτες, στη νέα Γεν. Συνέλευση ξαναδοκίμασαν να περάσουν την απόφαση που τους “έφαγε” ο Πολίτης στις 12 του Οκτώβρη. Πρότειναν μάλιστα και πέτυχαν να μην εκλεγεί ο Πολίτης πρόεδρος της Γ.Συνέλευσης. Όμως αυτή τη φορά ήταν έτοιμος ο Τσιρμούλας, που σαν γνήσιος προβοκάτορας, έριξε μια διασπαστική βόμβα μέσα στη Συνέλευση η οποία ουσιαστικά τσάκισε το ηθικό των εργαζομένων και οδήγησε σε τακτική αδυναμία την προοδευτική τάση να περάσει τη θέση του αληθινού αγώνα.

Τι έκανε λοιπόν εκείνη την ημέρα ο Τσιρμούλας ανοίγοντας τη νέα κρίσιμη φάση στη μεγάλη μάχη των Λιπασμάτων;

Περιέλαβε στην αρχική ενημερωτική του ομιλία μια είδηση βόμβα δίχως να πάρει ουσιαστική θέση απέναντί της και δίχως να την κάνει κεντρικό ζήτημα. Η είδηση ήταν ότι ο ιδιοκτήτης, δηλαδή η Αγροτική Τράπεζα, θα έδινε μαζί με τις απολύσεις υ-

Οι γνωστοί μας Διαρρήχτες (ΜΑ-ΚΚΕ) ξαναχτύπησαν. Διαβάσαμε στην εφημερίδα τους *Λαϊκός Δρόμος*, 2/10/99, στη στήλη “ο κόσμος της δουλειάς και της πάλης” (σελ.12) ένα άρθρο με τίτλο: “κλείνουν και τα Λιπάσματα Δραπετσώνας. Να εξασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας και τα δικαιώματα των εργαζομένων”, το οποίο υπογράφει κάποιος Καραουλάνης Μανώλης, “πρώην εργαζόμενος στα Λιπάματα”, όπως γράφουν. Αυτό το άρθρο είναι πιστή αντιγραφή (σε περίληψη) του άρθρου του *Ριζοσπάστη* για τα Λιπάσματα στις 25 Σεπτεμβρίου 99 (σελ.15). Στο μόνο σημείο που διαφέρουν είναι στο εξής που γράφει ο *Λαϊκός Δρόμος*: “Στο μεταξύ το σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα Δραπετσώνας (παρ’ ότι η πλειοψηφία της διοίκησης έχει αποδεχτεί το κλείσιμο του εργοστασίου), το Εργατικό Κέντρο Πειραιά **καθώς και η Επιτροπή Σωτηρίας των Λιπ/των (παρ’ ότι υπάρχουν πολλές αντιρρήσεις για τη σύνθεση της επιτροπής)**, βρίσκονται μπροστά στη διοργάνωση αγωνιστικών κινητοποιήσεων για την εξασφάλιση των θέσεων εργασίας και των εργατικών δικαιωμάτων των εργαζομένων” (σ.σ. Η υπογραμμίση δική μας).

“Πολλές αντιρρήσεις για την σύνθεση της επιτροπής”; Τι πάθατε βρε Διαρρήχτες; Εσείς δεν ήσαστε που γράφατε στην εφημερίδα σας, στις 15-5-99 ότι “η ΟΑΚΕ ζήτησε να ενταχθεί επισήμως στο ΝΑΤΟ ως εικοστό μέλος του” και πως είναι “το ΝΑΤΟ διατεθειμένο να προσφέρει σε στελέχη της οργάνωσης δυο θέσεις δεκανέων σε διμοιρίες του UCK”; Μπας και κάνετε την αυτοκριτική σας απέναντι στην ΟΑΚΕ; Γιατί θα πρέπει να εξηγήσετε στα μέλη σας και τους φίλους σας πως έγινε και οι “πράκτορες του ΝΑΤΟ” βρίσκονται σήμερα “μπροστά στη διοργάνωση αγωνιστικών κινητοποιήσεων για την “εξασφάλιση των θέσεων εργασίας και των εργατικών δικαιωμάτων των εργαζομένων”.

Αλλά αυτά παθαίνει όποιος είναι πιστό τσιράκι του ψευτοΚΚΕ και εξαντλεί την πολιτική του ανάλυση στην “επαναστατική” μετάφραση του *Ριζοσπάστη*.

τοπόροι βιομηχανιστές εργάτες με επικεφαλής τον Η. Πατέρα έβαλαν την Πέμπτη στις 9 του Οκτώβρη μέσα στη Γεν. Συνέλευση ζήτημα επανακαθορισμού της γραμμής προτείνοντας σαν κύριο αίτημα της λειτουργίας του εργοστασίου και σαν κύριο αντίπαλο του αγώνα τον Λαλιώτη.

Αυτή η πρόταση απέσπασε μπροστά στον Τσιρμούλα το 90% των ψήφων της μαζικής εκείνη

πόφασή τους να αλλάξουν το αίτημα σαν ένα συνδυασμό “λειτουργίας και αποκατάστασης”, δηλαδή σαν εκείνο το σκοτεινό μίγμα που μέχρι τώρα βολεύει τη διπρόσωπη αντιβιομηχανική τακτική του ψευτοΚΚΕ. Ο Πολίτης απείλησε τους εργαζόμενους, ότι αν υιοθετηθεί η πρόταση για λειτουργία του εργοστασίου θα χάσουν κάθε δυνατότητα αποκατάστασης. Το μόνο που δέχτηκε

παλληλική αποζημίωση στους εργάτες που τάχα δεν την δικαιούνται, (είναι οι μισοί περίπου εργαζόμενοι του εργοστασίου που έχουν αυτή την επίσημη ιδιότητα), αρκεί να δέχονταν αυτή την απόλυση και να την υπέγραφαν αμέσως την Τετάρτη στις 20 του Οκτώβρη. Αυτό σημαίνει ότι οι εργάτες αντί, ας πούμε, για 250.000 δρχ. αποζημίωση θα έπαιρναν πάνω από 800.000 δρχ. και μερικοί περισσότερα.

Από την άλλη μεριά οι υπάλληλοι, έτσι κι αλλιώς, θα έπαιρναν τις ψηλές τους προκαθορισμένες αποζημιώσεις. Δηλαδή αν δεν τις έπαιρναν την Τετάρτη θα μπορούσαν να τις πάρουν όποτε ήθελαν από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων στο οποίο ο θα τις κατέθετε σύμφωνα με το νόμο η εργοδοσία.

Αυτός είναι ένας ελιγμός διάσπασης, τόσο διεστραμμένος που μόνο ένα λαλιωτικό επιτελείο θα μπορούσε να τον συλλάβει. Αυτή τη στιγμή που γράφουμε, δύο μέρες μετά από αυτή τη προβοκάτσια, δεν ξέρουμε ακριβώς γι' αυτόν τον εκβιασμό, ούτε τι νομιμότητα έχει, ούτε καν αν είναι δυνατός λογιστικά. Όμως σέρνεται μέσα στο εργοστάσιο η φήμη ότι η ΑΤΕ δεν θα ζητήσει μόνο να υπογράψουν οι εργάτες την απόλυσή τους, αλλά και μια δήλωση ότι θα εξαφανιστούν στη συνέχεια από το εργοστάσιο. Αυτά προφανώς τα ρίχνουν οι καταδικασμένοι για να δυναμώσουν την σύγχυση, να μαζέψουν αντιδράσεις και να ρυθμίσουν την πο-

συνέχεια στη σελ. 4

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΣΤΗ Ν.Δ.

Γιατί θέλουν τώρα πια το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση

Η εσωτερική διαμάχη μέσα στη Ν.Δ. ήρθε στο πολιτικό προσκήνιο μέσα στο κλίμα που καλλιεργείται για πρόωπη εκλογική αναμέτρηση το Μάρτη. Όλα δείχνουν ότι ο Καραμανλής θέλει να αδυνατίσει παραπέρα μέσα στη Ν.Δ. τους τελευταίους ευρωπαϊόφιλους. Μέχρι τότε, φαίνεται ότι το ρωσόδουλο μέτωπο προτιμάει να βρίσκεται στην εξουσία ένα κόμμα που έχει εκκαθαριστεί πολύ πιο βαθιά, το ΠΑΣΟΚ, με πρωθυπουργό τον Σημίτη

Όλα ξεκίνησαν από τον Λούλη, στενό σύμβουλο του Κ. Καραμανλή και Γενικού Διευθυντή του Ινστιτούτου Δημοκρατίας, το οποίο είναι ένα είδος Think Tank της Ν.Δ. Ο Λούλης λοιπόν δήλωσε σε συνέντευξη του ότι η Ν.Δ. είναι “φθαρμένο προϊόν”. Ο Λούλης έχει πει αρκετές φορές ότι η Ν.Δ. είναι ένα φθαρμένο προϊόν, αλλά όχι σε προεκλογική περίοδο, όπως είναι αυτή που περνάμε. Η δήλωση του Λούλη σημαίνει ότι η Ν.Δ. χρειάζεται ανανέωση στελεχών, δηλαδή χρειάζεται στελέχη που δεν έχουν “φθαρεί”, στελέχη νέα όπως ο Κ. Καραμανλής. Με λίγα λόγια χρειάζεται παραπέρα εκκαθάριση από μητσοτακικούς και λοιπούς ενοχλητικούς που είναι οι “φθαρμένοι”. Την πολιτική αυτή πρόταση του Λούλη είχε αποδεχτεί και ο ίδιος ο Καραμανλής λέγοντας ότι η Ν.Δ. είναι ένα “κουρασμένο σώμα”.

Ένα στέλεχος με αρκετή δύναμη μέσα στη Ν.Δ., ο Μιχ. Λιάπης, πολιτικός γόνος του Καραμανλή με φιλοευρωπαϊκές πλευρές, αντέδρασε έντονα σ’ αυτή τη γραμμή που ρίχτηκε ανοιχτά στην ευαίσθητη προεκλογική περίοδο. Πήρε όλο το κόμμα μαζί του και πίεσε τον Καραμανλή που τελικά αναγκάστηκε να πετάξει τον Λούλη, δηλαδή να δεχτεί την παραίτηση του από το Ινστιτούτο της Δημοκρατίας. Ο ίδιος ο Καραμανλής δεν απέπεμψε τον Λούλη από προσωπικό του σύμβουλο που είναι και η πιο σημαντική πολιτική του θέση, ούτε τον κατάγγειλε. Κράτησε τον Λούλη και συνεχίζει να δέχεται την πολιτική του πρόταση. Η αποδοχή της παραίτησης του Λούλη ήταν μια κίνηση καθυσχασμού και μια τακτική υποχώρηση.

Ποια είναι η στρατηγική που έχει εκπονήσει ο Καραμανλής και πάνω στην οποία κάνει τους πολιτικούς του σχεδιασμούς ο Λούλης; Λέει ο Λούλης στη συνέντευξη του στο Έθνος (11/10/99): “Όπως στις ευρωεκλογές, οφείλει η Ν.Δ. να έχει μια ξεκάθαρη επικοινωνιακή στρατηγική, δηλαδή να επιμένει η Ν.Δ. σ’ αυτό που επέλεξε από την αρχή ο Καραμανλής, ότι ο μεγάλος της

στόχος είναι τα μεσαία και λαϊκά στρώματα. Πρέπει να φύγει από το σύμπλεγμα αυτό που είχε πάντοτε ότι είναι το κόμμα των εύπορων. Η φυσιογνωμία της αυτή τη στιγμή είναι ενός κόμματος που απευθύνεται σ’ αυτά τα στρώματα. Αυτή είναι η γενική στρατηγική. Τα επιμέρους, είναι πλέον το τι θα κάνει επικοινωνιακά για να κερδίσει τις εκλογές”.

Αυτή την πολιτική έκφρασε η Ν.Δ. όταν στην πρόσφατη ψηφοφορία για τη μετοχοποίηση της ΕΥΔΑΠ, την καταψήφισε ταυτιζόμενη με την πλατφόρμα του ψευτοΚΚΕ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτό που ο Λούλης ονομάζει αλλαγή “φυσιογνωμίας” είναι η μετατροπή της Ν.Δ. σ’ ένα κόμμα σοσιαλφασιστικό που δεν θα εκφράζει πλέον τους “εύπορους”, αλλά “τα μεσαία και λαϊκά στρώματα” με τον ίδιο τρόπο και με την ίδια πολιτική που “εκφράζουν” αυτά τα στρώματα ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ. Αυτή είναι η πολιτική του Καραμανλή που οδήγησε στον πρόσφατο “ανένδοτο” ενάντια στα διαπλεκόμενα.

Η αλλαγή αυτή της “φυσιογνωμίας” της Ν.Δ. οδήγησε τον Καραμανλή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα να διατηρεί χαμηλούς τόνους, και να μην κάνει μαχητική αντιπολίτευση. Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών ήταν μεν ευνοϊκό, αλλά δεν ακολούθησε η κατά μέτωπο αντιπαράθεση που απαιτούσε μια τέτοια νίκη, μια ορμητική πορεία για την εξουσία στις επόμενες εκλογές. Ιδιαίτερα, μάλιστα, ο Καραμανλής δεν κάνει αυτό που όλοι όσοι θέλουν αυτοδύναμη κυβέρνηση της Ν.Δ. περιμένουν, να δηλώσει, δηλαδή, ότι θα εκμεταλλευτεί τις προεδρικές εκλογές τον Μάρτιο και θα προκαλέσει πρόωρες εκλογές. Ο Καραμανλής αφήνει επίτηδες μετέωρο το ζήτημα της ψήφισης του Στεφανόπουλου τον Μάρτη. Έχει δηλώσει ότι θα ξεκαθαρίσει τον Γενάρη τη στάση του, ενώ αφήνει να διαρρεύσει ότι θα ψηφίσει τον Στεφανόπουλο τον Μάρτη, με το σκεπτικό ότι τώ-

ρα το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε καλή κατάσταση, και πρέπει να περιμένει η Ν.Δ. μέχρι τον Σεπτέμβρη που θα έχει φθαρεί και θα είναι περισσότερο εύκολο να συντριβεί. Αυτή είναι μια παρελκυστική πολιτική, με στόχο να κερδίσει χρόνο ο Καραμανλής, ώστε να έχει ολοκληρώσει την εκκαθάριση πριν διεκδικήσει την εξουσία.

Μέσα σ’ αυτά τα πλαίσια ξεκίνησε ο “ανένδοτος της Ν.Δ.” ενάντια στη διαπλοκή, με το εξής σκεπτικό: Αφενός τον καθυσχασμό των στελεχών που θέλουν δυνατή αντιπολιτευτική προεκλογική πολιτική, αφεντέρου το πλησίασμα της Ν.Δ. σε ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, ώστε να σχηματιστεί το λεγόμενο αντιπολιτευτικό μέτωπο, δηλαδή η πλήρης ένταξη της Ν.Δ. στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο “ανένδοτος” κηρύχτηκε με την ταυτόχρονη πρόταση για το μέτωπο στα υπόλοιπα κόμματα. Το ΣΥΝ και το ΔΗΚΚΙ ανταποκρίθηκαν αμέσως. Το ψευτοΚΚΕ, διατηρεί τις αποστάσεις, για να μπορέσει να χωνέψει πιο εύκολα η βάση και τα στελέχη της Ν.Δ. αυτό το μέτωπο. Δεν είναι εύκολο απ’ τη μια στιγμή στην άλλη, ο μέσος Νεοδημοκράτης να βρεθεί χέρι-χέρι με τον Κολοζόφ. Ο Καραμανλής άρχισε να τους προετοιμάζει για την ψυχρολουσία ήδη από τις προηγούμενες δημοτικές εκλογές, με κοινό κατέβασμα με το ψευτοΚΚΕ, σε μερικούς δήμους.

Ενδεικτικό για την πολιτική συμμαχιών του Καραμανλή είναι η υπογραφή του προέδρου της ΔΑΚΕ, Γ. Μανώλη, σε κείμενο του Συνασπισμού για τις ιδιωτικοποιήσεις και το ασφαλιστικό! (Ελ. Τυπος, 6/10/99). Στο κείμενο που εμφάνισε σε συνεδρίαση των τομεαρχών της Ν.Δ. η Ντόρα Μπακογιάννη, αναφερόταν μεταξύ άλλων η ανάγκη για “απόκρουση ιδιωτικοποιήσεων και προστασία των δημόσιων επιχειρήσεων ζωτικής σημασίας για το κοινωνικό σύνολο”! Ο Καραμανλής είπε ότι “έχει καλέσει τον Μανώλη σε εξηγήσεις”. Επειδή τίποτα δεν ακούστηκε από τότε μέχρι σήμερα, φαίνεται ότι οι εξηγήσεις του Μανώλη ήταν αρκούτως πειστικές.

Σε ότι αφορά την ουσία του “ανένδοτου” πρόκειται για μια υπόθεση που ξεκίνησε από τον Κόκκαλη για να καταλήξει

στην καταδίκη του “κρατικού τζόγου” και των εκδοτικών συγκροτημάτων του Λαμπράκη και του Μπόμπολα! Ο Κόκκαλης ως συνήθως καλύφθηκε πίσω από τη μεγάλη σαπουνόφουσκα του σοσιαλφασισμού που λέγεται “διαπλεκόμενα συμφέροντα”. Όμως τα “διαπλεκόμενα συμφέροντα” χωρίς τον Κόκκαλη χάνουν το νόημά τους.

Μέσα στη Ν.Δ. υπάρχει μια ομάδα αναπτυξιακών στελεχών που με μια εκστρατεία ερωτήσεων στη Βουλή αντιστέκεται στη χιονοστιβάδα Κόκκαλη (Κεφαλογιάννης, Αλογοσκούφης κ.λπ.). Αυτούς τους έχει αφήσει εδώ και καιρό απομονωμένους ο Καραμανλής, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση για να ενισχύσει αυτή την αντίσταση. Αυτή την ομάδα υποστηρίζει ο “Ελ. Τύπος”.

Κάτω από την πίεση αυτής της ομάδας ο Καραμανλής κατάγγειλε στη Βουλή ότι είναι σκανδαλώδης και αδιαφανής η προκήρυξη του διαγωνισμού για το Ολυμπιακό Βιντεολόττο γιατί φωτογραφίζει τον Κόκκαλη. Αυτό έγινε με την ευκαιρία της ψήφισης του φορολογικού νομοσχεδίου όπου περιλαμβάνονταν και μία διάταξη για το Βιντεολόττο. Ο Καραμανλής φρόντισε να αποδυναμώσει όσο περισσότερο μπορούσε την καταγγελία του Κόκκαλη, δυναμώνοντας αντίθετα τα πυρά ενάντια στους “μεγαλοεκδότες” Λαμπράκη και Μπόμπολα και στα “διαπλεκόμενα συμφέροντα”. Στην υπόθεση Βιντεολόττο πρόβαλλε μόνο την πλευρά του “κρατικού τζόγου” που χρησιμοποιεί τους “κουλοχέρηδες” (τα μηχανήματα με τα οποία θα παίζεται το Βιντεολόττο) για να “διαβρώσει τον κοινωνικό ιστό”, και απέφυγε με μεγάλη προσοχή να δώσει ένα συνολικό χτύπημα στην τεράστια διαπλοκή του Κόκκαλη με την κρατική εξουσία. Με αυτά τα τερτίπια υποβάθμισε το ζήτημα Κόκκαλη και πέτυχε τον στρατηγικό του στόχο δηλαδή να γίνει η γραμμή του μετώπου “ενάντια στη διαπλοκή” αποδεκτή σα βάση για την οικονομική σύμπλευση.

Με αυτόν τον τρόπο ο Καραμανλής χειρίζεται τις αντιθέσεις μέσα στη Ν.Δ. Στο ΠΑΣΟΚ η μεγάλη εκκαθάριση έχει ήδη γίνει. Ο Σημίτης αφού έδωσε Τζουμάκα, Παπαδόπουλο, Ρωμαίο, Πάγκαλο, πέταξε τον

Τσουκάτο έξω από το πολιτικό του επιτελείο, εφαρμόζει μια πολιτική που ταυτίζεται απόλυτα με την πολιτική του ρωσόδουλου μετώπου. Ο Αρσένης έχει μείνει αποδυναμωμένος να κάνει τη μια υποχώρηση μετά την άλλη σε όλη τη γραμμή, κυρίως στην αξιολόγηση των καθηγητών και στα ΠΣΕ, και να εφαρμόζει μια μεταρρύθμιση που σε λίγο θα γίνει ένα όργιο ρουσφετιού, διαφθοράς και εξόντωσης των μαθητών στα χέρια των κνιτών της ΟΛΜΕ. Η Παπανδρέου εκδιώχθηκε από το Υπουργείο Ανάπτυξης και δέχεται χτυπήματα, ο Παπαντωνίου είναι ένας ευρωπαίος λογιστάκος που παρακολουθεί τη βιομηχανία να καταρρέει κάνοντας υπολογισμούς για την είσοδο στην ΟΝΕ, και ο Λαλιώτης συνεχώς δυναμώνει.

Ακόμα και η αυτοδυναμική αντιπολίτευση που αντέδρασε ανοιχτά στη μετοχοποίηση της ΕΥΔΑΠ έχει πλήρως υποταχτεί στο Σημίτη, όπως φάνηκε στην αμέσως επόμενη από τη ψηφοφορία στη Βουλή συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής, όπου όλοι δήλωσαν δουλικά την υποστήριξη τους στο Σημίτη (Βήμα, 10/10/99).

Σ’ αυτή τη φάση αυτό που εξυπηρετεί την πολιτική του ρωσόδουλου μετώπου είναι το εκκαθαρισμένο ΠΑΣΟΚ όπου έχουν την κυριαρχία οι Λαλιώτης-Σημίτης, να συνεχίσει να βρίσκεται στην εξουσία. Γι’ αυτό άρχισαν τώρα να εμφανίζονται τα ευνοϊκά γκάλοπ για το ΠΑΣΟΚ και για το Σημίτη. Ο Καραμανλής θα συνεχίσει την πολιτική της εκκαθάρισης ώσπου η γραμμή του να νικήσει και η μεταλλαγμένη Ν.Δ. να είναι ικανός συμμετοχος στην κοινωνία των σοσιαλφασιστών. Μέσα σ’ αυτά τα πλαίσια είναι πιθανό να μη γίνουν οι εκλογές τον Μάρτη και η Ν.Δ. να ψηφίσει Στεφανόπουλο. Ο Στεφανόπουλος σαν πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει ενεργήσει στην εξωτερική πολιτική θετικά για τους ρωσόδουλους, ενώ πρόσφατα έκανε ταξίδι στο Ιράν για να “γεφυρώσει το χάσμα” ανάμεσα στους ιρανούς ισλαμοφασιστές του Χαταμί και την Ε.Ε. Είναι λογικό λοιπόν να μην έχουν πρόβλημα οι ρωσόδουλοι να τον επανεκλέξουν, αν και θα προτιμούσαν ένα Θεωράκη. Όλα θα κριθούν από τους πολιτικούς συσχετισμούς.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

ρεία τους ανάλογα.

Πάντως ανεξάρτητα από το τι θα γίνει στο μέλλον αυτή η βόμβα μέσα στη Συνέλευση σύντομα την διέλυσε ουσιαστικά, γιατί όλων η σκέψη πήγε στο πως θα πρέπει να αντιμετωπίσουν την πρόταση της εταιρείας. Για παράδειγμα οι πιο μαχητικοί υπάλληλοι είπαν ότι οι εργάτες δεν πρέπει να την δεχτούν γιατί αυτή είναι μια παγίδα διάσπασης, όμως πολλοί εργάτες και όχι αναγκαστικά οι πιο ενδοτικοί, τους απάντησαν ότι οι ίδιοι μιλάνε από θέση ασφάλειας, αφού έτσι κι αλλιώς θα πάρουν τις αποζημιώσεις τους. Επιπλέον οι λαλιωτικοί διέδιδαν στο εργοστάσιο και έναν άλλο εκβιασμό. Ότι αν οι εργάτες δεν πάρουν αυτές τις αποζημιώσεις που τους προτείνει η ΑΤΕ τότε θα χάσουν και κάποιες άλλες υπαλληλικές αποζημιώσεις ύψους πολλών εκατομμυρίων που τους έχουν επιδικάσει τελευταία τα δικαστήρια από την προηγούμενη εποχή λειτουργίας του εργοστασίου.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πως ξαφνικά σε λίγες ώρες οι προβοκάτορες που διοικούν αυτό το συνδικάτο κατάφεραν να φέρουν τη σύγκυση να αδυνατίσουν κάθε αγωνιστική συνοχή, να μειώσουν στο ελάχιστο το αγωνιστικό ηθικό και να ανατρέψουν την αισιόδοξη πρόταση αγώνα των μαχητικών εργατών, τσακίζοντας τους ενδιάμεσους.

Τώρα λοιπόν όλη η πάλη της Επιτροπής Σωτηρίας και κάθε μαχητικού εργαζόμενου που μισεί τους κατεδαφιστές είναι να κρατηθεί η ενότητα και το ηθικό του συνδικάτου. Το ύψιστο μάλιστα κριτήριο δράσης αυτή τη στιγμή είναι η συγκρότηση των δυνάμεων. Η απάντηση στο αν οι εργάτες πρέπει να πάρουν τις απολύσεις μεθαύριο ή αν θα πρέπει να τις αρνηθούν προϋποθέτει δύο πράγματα: πρώτον ότι μαθαίνει κανείς καλά το νομικό - λογιστικό ζήτημα των αποζημιώσεων, και ότι εξετάζει βαθιά, παρακολουθεί και απαντά στο **πολιτικό** δίλημμα που θα βάλουν οι λαλιωτικοί στους εργάτες από την Τετάρτη. Το δεύτερο είναι ότι παίρνει υπόψη του το σφυγμό, τις διαθέσεις και τις υλικές αντοχές των εργαζομένων καθώς και τις αληθινές προθέσεις όλων των τάσεων που διαπερνούν τη βάση αυτών των εργαζομένων.

Ότι και να αποφασίσουν λοιπόν οι εργαζόμενοι πρέπει να το κάνουν όλοι μαζί, ενώ κάθε απόφασή τους πρέπει να υπακούει στη θέση ότι αυτός ο αγώνας ενάντια στους κατεδαφιστές πρέπει οπωσδήποτε να συνεχιστεί με το μεγαλύτερο δυνατό εύρος και ένταση. Είτε συνεχίσει κανείς να ζητάει και να ελπίζει στη λειτουργία του εργοστασίου, είτε πιστεύει ότι μόνο μέτρα αποκατάστασης είναι πια δυνατά λόγω συσχετισμών, δεν μπορεί να υπάρχει άλλος εχθρός από τους κατεδαφιστές και άλλη

τακτική από το χτύπημά τους, για την απομόνωσή τους μέσα στο λαό και την άρχουσα τάξη.

Όσο υπάρχουν εργαζόμενοι που θέλουν αγώνα, και αυτοί είναι ακόμα η μεγάλη πλειοψηφία, τίποτα δεν έχει κριθεί οριστικά. Ήδη οι πράκτορες του εχθρού μέσα στο εργοστάσιο είναι σε άμυνα. Επιπλέον είναι διασπασμένοι.

Η φίλια Τσιρμούλα - Πολίτη είναι λυκοφιλία. Τους ενώνει μόνο το κοινό μίσος στην Επιτροπή Σωτηρίας. Κατά τα άλλα κρυφοκαίει η ρήξη τους. Πιο συγκεκριμένα. Η τακτική του Τσιρμούλα είναι η τακτική των πουλημένων και υποταγμένων στον Λαλιώτη, πασοκτζήδων εργατοπατέρων που θέλουν να παραδώσουν τα κλειδιά του εργοστασίου στο νέο αφεντικό τους, να απαλαχτούν από τους εργάτες, και να πάνε στα νέα τους εργατοπατερίστια καθήκοντα. Η τακτική του Πολίτη - ψευτοΚΚΕ είναι πιο βαθιά. Και αυτοί θέλουν να κλείσει το εργοστάσιο για τα καλά, αλλά χρειάζονται τους εργάτες του σαν ένα κίνημα ανέργων που θα το σέρνουν επικεφαλής στον αντιευρωπαϊκό και τελικά αντιβιομηχανικό τους αγώνα. Οι κνίτες δηλαδή θέλουν να πάρουν τους εργάτες και να τους πάνε ενάντια σε ότι απομένει από φιλοευρωπαϊούς υπουργούς μέσα σ' αυτή την κυβέρνηση π.χ. τη Βάσω Παπανδρέου, τον Παπαντωνίου, τον Πρωτόπαπα κλπ. και να καταγγέλλουν ταυτόχρονα σαν κατεδαφιστές την Ευρώπη, και την ιδιωτική βιομηχανική αστική τάξη, και όχι τον Λαλιώτη και το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή τους ρωσόφιλους και την κρατική γραφειοκρατική και παρασιτική οικονομία.

Ο Τσιρμούλας θέλει να σκοτώσει τους εργάτες. Οι κνίτες θέλουν να τους μετατρέψουν σε ζόμπι, δηλαδή να τους στρέψουν ενάντια στην υπόλοιπη εργατική τάξη. Αυτή είναι η διαφορά τους. Γι' αυτό στην ίδια Γ. Συνέλευση ο Τσιρμούλας συγκρούστηκε με τον Νουφαρίτη του Εργ. Κέντρου Πειραιά. Η αιτία ήταν η εξέξ: Την προηγούμενη μέρα το ψευτοΚΚΕ έκανε συγκέντρωση με 14 σωματεία του σφραγίδες στον Πειραιά για "συμπράσταση" στα Λιπάσματα. Στόχος του ήταν να σύρει τους εργαζόμενους στη δικιά του κατεύθυνση. Ο κατά τα άλλα άθλιος Τσιρμούλας αρνήθηκε να στείλει σ' αυτή τη συγκέντρωση το Σωματείο.

Η Επιτροπή Σωτηρίας αντίθετα από όλους αυτούς θέλει να μείνουν οι εργάτες ως το τέλος πραγματικοί εργάτες που θα παλεύουν για τα συμφέροντα της τάξης τους, που σημαίνει ότι θα παλεύουν ενάντια στους αληθινούς κατεδαφιστές για το μέλλον της Βιομηχανίας.

ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΑΔΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΡΑ!

Δημοσιεύουμε παρακάτω προκήρυξη της Επιτροπής Σωτηρίας των Λιπασμάτων που μοιράστηκε λίγο πριν τη Γενική Συνέλευση της 15 του Οκτώβρη για να ξαναβγεί μπροστά το σύνθημα της άδειας λειτουργίας και για να χτυπήσει τις αυταπάτες για αποκατάσταση. Πρόκειται για το πιο μεθοδικό και διαφωτιστικό κείμενο της Επιτροπής Σωτηρίας σε σχέση με το ζήτημα "Λειτουργία-Αποκατάσταση":

Δεν μπορεί πια κανείς να παίζει με τις λέξεις.

Ή είναι κεντρικό αίτημα το "Άδεια λειτουργίας τώρα" ή είναι κεντρικό αίτημα το "Αποκατάσταση αλλού". Την "Αποκατάσταση αλλού" την έλπιζαν πολλοί εργαζόμενοι. Ο Τσιρμούλας προσπαθούσε να τους πείσει ότι αυτό ήταν το ευκολότερο. Τώρα αποδείχτηκε και στους πιο δύσπιστους ότι δεν υπάρχει "αποκατάσταση αλλού". Η μόνη αποκατάσταση που υπάρχει είναι η "αποκατάσταση εδώ" δηλαδή η λειτουργία του εργοστασίου.

Η ουσιαστική "αποκατάσταση αλλού" μπορεί να γίνει μόνο με μια νομοθετική ρύθμιση η οποία ουσιαστικά θα ανατρέψει το νόμο Πεπονί, η οποία θα ανοίγει το δρόμο στην αποκατάσταση όλων των εργαζόμενων των εργοστασίων που κλείνουν οι κατεδαφιστές (TVX, Καπνεργοστάσια Πειραιά) και η οποία θα δημιουργεί ένα πρωτοφανές για την εποχή μας συνδικαλιστικό προηγούμενο.

Όταν ο Λαλιώτης και οι φίλοι του μιλάνε για αποκατάσταση εννοούν ουσιαστικά κάποια μεγαλύτερα από το συνηθισμένο και πιο παρατεταμένα επιδόματα. Υπόσχονται επίσης κάποιες προσλήψεις σε μερικούς Δήμους.

Από αυτές τις ρυθμίσεις ή τις υποσχέσεις, πιάνονται οι εχθροί της λειτουργίας του εργοστασίου και βάζουν το εξής δίλημμα: "Αν βάλετε σκέτο ζήτημα Λειτουργίας του εργοστασίου, δηλαδή "Άδεια λειτουργίας τώρα" αυτό θα σημαίνει ότι παραιτήστε από την αποκατάσταση ή έστω από αυτά τα λίγα που έχουμε κερδίσει ως τώρα. Αν αποτύχετε στο αίτημά σας για Άδεια Λειτουργίας, τότε θα τα χάσετε όλα".

Έτσι καλούν τους εργαζόμενους να ψηφίζουν στις Γεν. Συνελεύσεις το επίτηδες σκοτεινό αίτημα "Λειτουργία ειδάλλως αποκατάσταση". Αλλά οι ίδιοι όταν πηγαίνουν σε συναντήσεις αφήνουν τις ντουντούκες από κάτω να μιλάνε ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου και αυτοί επάνω με τους υπουργούς συζητάνε μόνο ένα πράγμα: την λεγόμενη αποκατάσταση.

Με αυτό τον τρόπο αυτός ο αγώνας είναι καταδικασμένος από την αρχή γιατί απαγορεύεται οι εργαζόμενοι να τα βάλουν με τους κατεδαφιστές, να τους στριμώξουν και να αποσπάσουν οποιαδήποτε αποκατάσταση. Αντίθετα μάλιστα οι κατεδαφιστές τους σπρώχνουν ενάντια σε υπουργούς που, είτε είναι άσχετοι με το κλείσιμο (Πρωτόπαπας), είτε είναι αντίπαλοί του στην κυβέρνηση όπως η Β. Παπανδρέου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ήταν πάντα το δίδυμο Παπανδρέου - Διαμαντοπούλου, που όσο ήταν στο υπουργείο Ανάπτυξης κρατούσε με τα δόντια τα εργοστάσια ανοιχτά που κλείνουν τώρα οι κατεδαφιστές (Λιπάσματα, TVX, καπνεργοστάσια). Με λίγα λόγια ο Λαλιώτης μας σπρώχνει ενάντια σε κυβερνητικούς που θα μπορούσαμε να έχουμε για συμμάχους.

Οι εργαζόμενοι λοιπόν δεν μπορούν να κάνουν βήμα μπροστά αν δεν απαντήσουν στο δίλημμα που από την αρχή βάζει το μέτωπο Τσιρμούλα - Πολίτη.

Η δικιά μας απάντηση είναι η εξής:

Πρώτον : Δεν υπάρχει δίλημμα "Άδεια λειτουργίας ή Αποκατάσταση".

Κατ' αρχήν η Άδεια Λειτουργίας σημαίνει απλά "αποκατάσταση εδώ", ενώ υπάρχει και η "αποκατάσταση αλλού".

Αποδείχτηκε ότι η "αποκατάσταση αλλού" που την προτείνει από την αρχή ο Τσιρμούλας σαν

την μόνη λύση αποδεχόμενος το κλείσιμο του εργοστασίου, δεν είναι καθόλου εύκολη λύση. Για την ακρίβεια είναι πολύ πιο δύσκολη από την "αποκατάσταση εδώ". Γιατί οι θέσεις εργασίας του "αποκατάσταση εδώ" υπάρχουν επειδή υπάρχει το εργοστάσιο. Το "αποκατάσταση αλλού", αφού δεν χτίζεται ένα νέο εργοστάσιο, σημαίνει να φορτωθούμε υπεράριθμοι σε ένα ήδη υπερδιογκωμένο ευρύτερο δημόσιο τομέα. Σημαίνει δηλαδή, όπως είπαμε, να σπάσουμε το νόμο Πεπονί. Όμως αυτός ο νόμος σε γενικές γραμμές είναι πολύ αποδεκτός από την κοινωνία, που έχει αγανακτήσει με το ρουσφέτι και τις "ειδικές ρυθμίσεις" για μερικούς.

Δεύτερον: Η "αποκατάσταση αλλού" αν ακόμα (λαθεμένα κατά τη γνώμη μας) επιμεινουμε σε αυτήν, δεν μπορεί να βρει υποστήριξη από την κοινή γνώμη παρά μόνο αν αποδείξουμε ότι κάποιοι κατεδαφιστές με πολιτική απόφαση κλείσανε ένα εργοστάσιο, που και απέδιδε οικονομικά και δεν μόλυνε ιδιαίτερα το περιβάλλον.

Γιατί αν δεν μας έκλεισαν βίαια και άδικα τότε δεν δικαιούμαστε καμία ιδιαίτερη μεταχείριση σε σχέση με τους άλλους απολυμένους που τα εργοστάσιά τους ως τώρα έκλεισαν εξ αιτίας του ανταγωνισμού. Πολλοί θα μας πουν ότι: "δεν μπορούν οι νόμοι του καπιταλισμού και του κράτους να αλλάξουν τώρα επειδή τώρα βρεθήκατε εσείς σε ανάγκη". Έχει νόημα λοιπόν εμείς να ζητάμε "αποκατάσταση αλλού" μόνο αν το ζητάμε με μια πολιτική απόφαση, όπως μια πολιτική απόφαση μας γκρεμίζει.

Όμως εάν μιλήσουμε έτσι, ο κόσμος θα μας πει: "Αφού είναι άδικη η απόφαση γιατί δεν παλεύετε να μείνει το εργοστάσιο; Ενδιαφέρεστε μόνο για σας και όχι για τις θέσεις εργασίας που χάνονται, δηλαδή για τα παιδιά σας, για τα παιδιά μας και για όλο το λαό;" Έτσι πάλι θα βρεθούμε απομονωμένοι και αδύναμοι αν δεν καταγγείλουμε τους κατεδαφιστές. Το "αποκατάσταση αλλού" λοιπόν δεν μπορεί να νικήσει **πολιτικά** αν το κεντρικό αίτημα δεν είναι ως το τέλος **"άδεια λειτουργίας τώρα"**.

Τρίτο: Αν κανείς έχει κεντρικό αίτημα το "Άδεια λειτουργίας" δε σημαίνει πως χάνει ότι έχει κερδίσει στο μεταξύ. Γιατί και τα ψίχουλα που έχουν κερδηθεί, έχουν κερδηθεί επειδή τα βάλουμε με τους κατεδαφιστές. Ότι μας έχουν δώσει είναι αντάλλαγμα για να σταματήσουμε να τους καταγγέλλουμε. Αν ο Λαλιώτης κάνει τον υπεύθυνο της αποκατάστασης είναι γιατί τον ξεσκεπάσαμε σαν υπεύθυνο του βιασμού και γιατί οι ντουντούκες, παρά την λογοκρισία, συνεχίζουν να μιλάνε ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου. Αν επιμεινουμε, όχι σαν πρόσχημα, αλλά με πεποίθηση, ότι το εργοστάσιο πρέπει και μπορεί να λειτουργήσει, δεν θα πηγαίνουμε εμείς στους κατεδαφιστές για "αποκατάσταση αλλού" αλλά αυτοί θα έρχονται διαρκώς σε μας με νέες καλύτερες προτάσεις για να εξαγοράσουν τη σιωπή μας.

Τέταρτο: Μήπως λοιπόν πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας πάντα αυτές τις προτάσεις και αυτή την εξαγορά; Όχι.

Στο βάθος αυτό μας προτείνουν εκείνοι που λένε το σύνθημα "Λειτουργία ειδάλλως αποκατάσταση". Πέρα από ότι είμαστε αντίθετοι σε κάθε εξαγορά, αυτά που έχουν δώσει οι κατεδαφιστές ως τώρα είναι μόνο μέθοδοι για να μας διασπάσουν. Όπως είπαμε η μόνη ουσιαστική "αποκατάσταση αλλού" είναι με νομοθετική ρύθμιση,

συνέχεια στη σελ. 12

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

που ελέγχει πλαγιές κατά μήκος του αυτοκινητοδρόμου προς το Γκρόζνι. Το κατεχόμενο τμήμα, δηλαδή η βόρεια Τσετσενία, είναι κυρίως πεδινό και σχεδόν το ίδιο εύκολα το είχαν πάρει οι Ρώσοι στην πρώτη ρώσικη εισβολή, μόνο που τότε είχαν βαδίσει κατευθείαν ενάντια στο Γκρόζνι. Αυτή τη φορά ακολουθούν την "τακτική σαλάμι", παίρνοντας ένα κομμάτι κάθε φορά και σταθεροποιώντας την κατοχή του. Οι πρώτες δηλώσεις των ρώσων ιμπεριαλιστών για τη δημιουργία μιας "ζώνης ασφάλειας" στο τσετσένικο έδαφος για να προστατευτούν δήθεν από τους "ισλαμιστές τρομοκράτες" ήταν απλά κάλυψη απέναντι στη Δύση, σφυγμομετρώντας παράλληλα τις αντιδράσεις της. Όπως δήλωσε ο πρώην αρχικαγκεμπίτης ρώσος πρωθυπουργός, Β. Πούτιν, την περασμένη βδομάδα: "η επιχείρηση είναι μακριά από το να τελειώσει, είναι απλά ένα από τα στάδια της. Ο τελικός σκοπός είναι η ολοκληρωτική καταστροφή των τρομοκρατών και των βάσεων τους στην περιοχή της Τσετσενίας". Αυτό σημαίνει ολοκληρωτικό πόλεμο. Αλλά όπως τονίζει ο Αντρέι Πιοντόφσκι, από το κέντρο Στρατηγικών Μελετών της Μόσχας "είναι αναγκαίο να επισημάνουμε ότι μπορεί να υπάρξει μόνο ένα είδος νίκης: η φυσική εξόντωση ολόκληρου του αντρικού πληθυσμού της Τσετσενίας πάνω από 13 χρόνων. Αν η κοινωνία μας είναι έτοιμη για μια τέτοια νίκη τότε, θεωρητικά, είναι δυνατό να την πετύχουμε χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα που έχουμε" (Russian Journal, 11-17/10). Αυτή η ανοιχτά χιτλερική και ανατριχιαστική δήλωση χρησιμοποιεί τη ρώσικη κοινωνία (που όντως δεν είναι ακόμα έτοιμη) μόνο για να αποφύγει να πει ότι ο καθοριστικός παράγοντας για μια τέτοια "νίκη" είναι οι διεθνείς αντιδράσεις.

ΠΩΣ Η ΡΩΣΙΑ ΕΞΑΠΑΤΑΕΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΤΗΝ ΠΑΧΥΔΕΡΜΗ ΔΥΣΗ-Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αυτές τις αντιδράσεις εξετάζουν συνεχώς οι ρώσοι ιμπεριαλιστές καθώς προωθούν την αιματοχυσία.

Δηλαδή τη στάση της Ευρώπης και κυρίως των ΗΠΑ, γιατί οι ρώσοι γνωρίζουν ότι η

παχύδερμη και άβουλη Ευρώπη δεν μπορεί να κινηθεί μόνη της χωρίς τις ΗΠΑ. Γιαυτό είναι γι' αυτές τις τελευταίες που σκηνοθέτησαν την προβοκάτσια των ανατινάξεων στη Μόσχα. Χρειαζόταν γιαυτήν ένας προβοκάτορας σαν τον τσετσένο πολέμαρχο Μπασάγεφ, και μια μυστηριώδης φιγούρα σαν τον γεννημένο στη Σαουδική Αραβία Κατάμπ (ο οποίος έφτασε στην Τσετσενία το 1995 από το Αφγανιστάν). Μετά η Ρωσία απλά κήρυξε τον πόλεμο στους "ισλαμιστές τρομοκράτες" και συγκεκριμένα στους Βαχαμίτες. Οι Βαχαμίτες είναι θρησκευτικό ρεύμα του Ισλάμ με κέντρο τη Σαουδική Αραβία, μια φιλοδυτική χώρα, πρόκειται δηλαδή για το φιλοδυτικό Ισλάμ. Οι Τσετσένοι δεν είναι Βαχαμίτες αλλά οι τελευταίοι υποστήριξαν την Τσετσενία απέναντι στη Ρωσία από το 1994.

Όμως ο ισλαμοφασισμός έχει δηλώσει δημόσια τον αντιαμερικανισμό του. Το Φλεβάρη του 1993 ανατίναξε το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στη Νέα Υόρκη, τον Ιούνη του 1996 σκότωσε 19 αμερικάνους στρατιώτες με βόμβα σε βάση στη Σαουδική Αραβία και τον Αύγουστο του 1998 ανατίναξε τις αμερικάνικες πρεσβείες στην Κέννα και την Τανζανία. Οι ΗΠΑ διέκριναν πίσω από αυτές τις βομβιστικές επιθέσεις τον Οσάμα μπιν Λάντεν, γεννημένο στη Σαουδική Αραβία και αρχηγό των ένοπλων ισλαμοφασιστών. Οι Ρώσοι απλά έπρεπε να βγάλουν τη βρώμα ότι πίσω από τους Μπασάγεφ και Κατάμπ βρίσκεται ο μπιν Λάντεν και να καλέσουν τις ΗΠΑ σε αγώνα ενάντια στη διεθνή τρομοκρατία, ενάντια στον "κοινό εχθρό". Η αμερικάνικη αστική τάξη με δυο λόγια έπρεπε να βλέπει στην Τσετσενία τους υπεύθυνους για τη βομβιστική επίθεση στο Κέντρο Εμπορίου κτλ. Το ίδιο έπρεπε να κάνει και στις ανατινάξεις στη Μόσχα. Αυτό δεν ήταν δύσκολο σύμφωνα με τις πολιτικές θεωρίες ενάντια στα "κράτη- αλήτες" του Τρίτου Κόσμου (Ολμπράιτ) ή της "σύγκρουσης των πολιτισμών" (Χάντιγκτον) του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, θεωρίες που ανάδειξαν τελικά στην ηγεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού το φιλορώσο Κλίντον. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός γνωρίζει την αρρώστια του αντιπάλου του και προσαρμόζει την προβοκάτσια στις ιδιότη-

τες της αρρώστιας του για να τον παγιδεύσει. Αυτή η ρώσικη προβοκάτσια φαίνεται να δοκιμάζεται μόνο όσο περνάει ο καιρός και αποκαλύπτεται το ρώσικο έγκλημα στην Τσετσενία. Όπως έγραψε ο *Εκόνομιστ*, 9 Οκτώβρη: "**Στην πόλη Ριαζάν, οι δυνάμεις ασφαλείας (σ.σ. οι ρώσικες) πιάστηκαν κυριολεκτικά επ' αυτοφώρω μετά την τοποθέτηση εκρηκτικών σ' ένα συγκρότημα διαμερισμάτων. Υποστήριξαν ότι αυτό ήταν μέρος μιας άσκησης για "να δοκιμάσουν την ετοιμότητα" του πληθυσμού.**"

Αλλά αυτά είναι στοιχεία που δεν μπορούν, παρά αρκετά αργότερα, να κλονίσουν τη ρώσικη διπλωματική μηχανή, η οποία σε όλους τους τόνους, με αξιωματούχους και εφημερίδες από τη Μόσχα διακηρύσσει ότι η Ρωσία βρίσκεται στην πρώτη γραμμή μιας μάχης ανάμεσα στον "πολιτισμό και τη βαρβαρότητα" και γι' αυτό στηρίζεται στη δυτική κατανόηση. "Αντιμετωπίζουμε ένα κοινό εχθρό, τη διεθνή τρομοκρατία", είπε ο Πούτιν στον Κλίντον τον περασμένο μήνα, μιλώντας όχι βέβαια στον ίδιο αλλά μέσω αυτού στον αμερικάνικο λαό και την υπόλοιπη αμερικανική αστική τάξη. Η μόνη αντίδραση των ΗΠΑ ήταν η δήλωση του Τζέιμς Ρούμπιν στις 8/10, εκπρόσωπου του Στέιτ Ντηπάρτμεντ (υπουργείο εξωτερικών) που είπε ότι η Ρωσία παραβιάζει τη συνθήκη για τις συμβατικές δυνάμεις στην Ευρώπη (1990) με την ανάπτυξη μηχανοκίνητων οχημάτων και τανκς πολύ πάνω από το όριο που ορίζει η συνθήκη για το Βόρειο Καύκασο, πολύ πιο πάνω και από το νέο όριο που αναμένεται να μπει σε εφαρμογή τον επόμενο μήνα και θα παρέχουν οι ΗΠΑ στη Ρωσία.

Η Ευρώπη από τη μεριά της ακολούθησε την ίδια εγκληματική σιωπή απέναντι στην Τσετσενία. Μόλις στις 7 Οκτώβρη το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υιοθέτησε ένα ψήφισμα που "καταδικάζει τη ρώσικη στρατιωτική επέμβαση στην Τσετσενία και απαιτεί το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο".

Ευρωπαϊκή αντιπροσωπεία, με επικεφαλής τον νέο επίτροπο για θέματα εξωτερικών υποθέσεων Κρίς Πάτεν, που επισκέφτηκε τη Μόσχα βρέθη-

κε μπροστά σε μια παγωμένη υποδοχή. Όταν μάλιστα ο Πάτεν πρότεινε, πριν τη συνάντησή του με τον ρώσο υπουργό εξωτερικών, Ιβάνοφ, τη διαμεσολάβηση της Ευρώπης για μια πολιτική λύση πήρε την πληρωμένη απάντηση από τον αναπληρωτή του Ιβάνοφ, Γκουσάροφ ότι: "Δεν υπάρχει ανάγκη για καμιά παρέμβαση. Η διαμεσολάβηση μεταξύ της κεντρικής εξουσίας μιας χώρας και των επαρχιών της είναι απαράδεκτη από τρίτα κράτη". Η παχύδερμη Ευρώπη απόδειξε για μια ακόμη φορά ότι είναι πολιτικός νάνος και πως από την ώρα που οι ρώσοι έχουν εξασφαλίσει τη συναίνεση των ΗΠΑ δεν νοιάζονται σχεδόν καθόλου για τους ευρωπαίους.

Ο Τρίτος Κόσμος και ιδιαίτερα ο μουσουλμανικός φαίνεται αδύναμος αυτή τη στιγμή για οποιαδήποτε αντίδραση. Ήδη οι Ρώσοι έχουν στείλει διπλωμάτες να καθυστερήσουν τις μουσουλμανικές χώρες ότι δεν πρόκειται για μια σύγκρουση συνολικά με το Ισλάμ και φροντίζουν να το κάνουν καταννητό σε κάθε ευκαιρία, "Οι τρομοκράτες είναι ένας εχθρός χωρίς πίστη και εθνικότητα" δήλωσε ο Γέλτσιν. (*Εκόνομιστ*, 9/10) Αλλά το μεγάλο τους πλεονέκτημα είναι το ισλαμοφασιστικό Ιράν. Ο Ιρανός υπουργός εξωτερικών, Καμάλ Καραζι, υποσχέθηκε "αποτελεσματική συνεργασία" με το Κρεμλίνο ενάντια στους τρομοκράτες, όπως τους περιέγραψε, που θέλουν να αποσταθεροποιήσουν την Ρωσία.

Η Ρωσία από τη μεριά της ευχαρίστησε το Ιράν που χρησιμοποίησε την προεδρία του στον Οργανισμό της Ισλαμικής Διάσκεψης για να παρουσιάσει την ρώσικη υπόθεση! (στο ίδιο)

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΣΕΤΣΕΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ

Μπροστά σ' αυτούς τους εξαιρετικά αρνητικούς διεθνείς συσχετισμούς η διορατική τσετσένικη ηγεσία, με επικεφαλής τον πρόεδρο Ασλάν Μασκάντοφ παλεύει για να ανατρέψει το αρνητικό κλίμα και να σπάσει τον κλοιό της διεθνούς απομόνωσης. Τελευταία ζήτησε από τον ΟΗΕ διεθνή επέμβαση.

Προηγούμενα είχε ζητήσει επανειλημμένα συνάντηση με τον Γέλτσιν παρόλο που ήξερε

ότι αυτό ήταν αδύνατο, μια που οι ρώσοι όχι μόνο καταπάτησαν την ειρηνευτική συμφωνία του 1996 αλλά δήλωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν καμιά νόμιμη αρχή παρά μόνο "το εκλεγμένο κοινοβούλιο του 1996", δηλ. τα ρώσικα ανδρείκελα τύπου Ζαβγκάγεφ. Τον προηγούμενο μήνα ο Μασκάντοφ μέσα από τη συνέντευξη του στο "Ντερ Σπίγκελ" είχε ζητήσει επιθεωρητές του ΟΗΕ να επισκεφτούν την Τσετσενία και να διαπιστώσουν ότι δεν υπάρχουν τρομοκράτες και βάσεις τους. Αυτές ήταν κινήσεις που αποσκοπούσαν στο να διαβεβαιώσουν την κοινή γνώμη ότι η Τσετσενία δεν είναι κράτος τρομοκρατών και σε ένα βαθμό πέτυχαν το στόχο τους. Είναι η ίδια τακτική που απέτρεψε τον εμφύλιο στη Τσετσενία, πράγμα που επιδίωκαν οι Ρώσοι, γιατί θα αδύνατιζε το στρατόπεδο του Μασκάντοφ. Ο Μασκάντοφ παρόλο που αναγνωρίζει σαν προβοκάτορα το Μπασάγεφ αρνείται να ξεκινήσει εμφύλιο εναντίον του γιατί αυτός έχει ένα πολιτικό το στρατόπεδο του που αντιστοιχεί σε ένα 20-30% στον τσετσένικο πληθυσμό. Απέναντι του έχει όμως τώρα ένα πιο φανατικό κομμάτι του τσετσενικού λαού που τον μισεί βαθιά. "θα ήθελα να οργανώσω μια ομάδα και να σκοτώσω ορισμένους από τους ανθρώπους μας που είναι προδότες της Τσετσενίας" είπε ένας πρόσφυγας στα σύνορα με την Ινγκουσετία (BBC, 6/10)

Είναι εξαιτίας αυτής της εσωτερικής πάλης που η Τσετσενία βρίσκεται σήμερα σε τόσο αδύναμη θέση.

Αυτή η πάλη που σχεδόν πάντα ήταν ένοπλη είχε όχι λίγα θύματα. Ο ίδιος ο Μασκάντοφ γλίτωσε δυο φορές από απόπειρες δολοφονίας. Από το τέλος του πολέμου προσπάθησε κιόλας να διώξει ανεπιτυχώς τον Κατάμπ από την Τσετσενία και να θέσει εκτός νόμου τους ισλαμιστές πολέμαρχους. Σε μια μάλιστα περίπτωση ένοπλης διαμάχης μ' αυτούς σκοτώθηκε ο τσετσένος αρχηγός ασφάλειας. Οι πολέμαρχοι αυτοί, συχνά με την καθοδήγηση της ΚGB, απήγαγαν για λύτρα ξένους πολίτες και εργάτες ανθρωπιστικής βοήθειας δημιουργώντας προς τα έξω την εικόνα ενός κράτους παρία όπως ταιριάζει στη συνείδηση των ΗΠΑ και ε-

συνέχεια στη σελ. 12

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΣΑΚ-ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΣ

Για μια 10ετία τουλάχιστον η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη έχει πάρει τον κατήφορο. Αυτό το νιώθουν καθημερινά όλοι οι συνάδελφοι, όταν βλέπουν χρόνο με το χρόνο την ανεργία να μεγαλώνει και τα μεροκάματα να μη φτάνουν για να ζήσει κανείς ανθρώπινα με την οικογένεια του.

Η κατάσταση σήμερα είναι οριακή.

Η Ν/Ζ μέσα από μια μακρόχρονη πορεία συρρίκνωσης απειλείται άμεσα με την οριστική της διάλυση. Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τις αιτίες και τις δυνάμεις εκείνες που έφεραν εδώ τα πράγματα, αλλά και την πρότασή μας για το ξεπέρασμα αυτής της κρίσης και τις αλλαγές στους συσχετισμούς του αγώνα που απαιτούνται γι' αυτό.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΛΥΣΗΣ

Η Ν/Ζ δεν είναι ένα μαγαζάκι που φτιάχνει διάφορα αγαθά για την εσωτερική αγορά.

Είναι μια βιομηχανία επισκευής πλοίων που παλεύει για να κρατηθεί μέσα στο **σκληρό ανταγωνισμό της διεθνούς αγοράς**.

Ο κάθε εφοπλιστής, έλληνας ή ξένος, για να φέρει τα καράβια του στο Πέραμα πρέπει να έχει συμφέρον. Πρέπει, δηλαδή το Πέραμα να του προσφέρει μεγαλύτερα πλεονεκτήματα, είτε στο κόστος, είτε στην ταχύτητα, είτε στην ποιότητα, από άλλες ναυπηγοεπισκευαστικές βάσεις του εξωτερικού.

Καμία κυβέρνηση κανενός κράτους, ούτε καμία επίκληση στον "πατριωτισμό" δεν μπορεί να αναγκάσει το κατ' εξοχήν διεθνές εφοπλιστικό κεφάλαιο να παραβεί αυτούς τους στοιχειώδεις κανόνες του ανταγωνισμού.

Αυτοί είναι οι πελάτες της Ζώνης, και αν αυτή θέλει να σταθεί σ' αυτό τον διεθνή ανταγωνισμό πρέπει να παράγει φτηνότερα, καλύτερα και γρηγορότερα.

Εμείς σαν εργάτες αυτό κάνουμε όλα τα χρόνια. Και αν η Ζώνη ζει ακόμα, είναι κατά κύριο λόγο απ' αυτό. Από τα χέρια δηλαδή των εργατών της, αυτών που σ' ένα μεγάλο βαθμό έφτιαξαν αυτό που αποκαλούσαν με θαυμασμό σ' όλον τον κόσμο, το "θαύμα του Περάματος". Όμως όσο ευσυνείδητοι και παραγωγικοί να είναι οι εργάτες της Ζώνης, δεν φτάνει αυτό από μόνο του για να κρατήσει το Πέραμα ανοιχτό.

Γιατί υπάρχουν συγκεκριμένες δυνάμεις μέσα στο κράτος, στην Κυβέρνηση, στους Δήμους και τα Συνδικάτα που για χρόνια ολόκληρα σαμποτάρισαν και σαμποτάρουν τη Ζώνη, δυνάμεις που αν δεν ανατραπούν, το Πέραμα θα κλείσει.

Το πρώτο μεγάλο χτύπημα δόθηκε στα οργανωμένα μεγάλα ναυπηγεία, από το 1981 κιόλας στο όνομα των "κοινωνικοποιήσεων" με στόχο να τα βγάλουν έξω από την κατασκευή και να τα οδηγήσουν στη διάλυση. Επικεφαλής αυτού του χτυπήματος ήταν το μέτωπο των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου, της κοινοκρατικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΠΑΣΚΕ με την ΕΣΑΚ και το λεγόμενο ΚΚΕ.

Οι δυνάμεις αυτές τόσο μέσα από την κυβέρνηση, όσο και από τα Συνδικάτα, εμπόδισαν τον

Αναδημοσιεύουμε από το Δελτίο του ΕΡΓΑΣ το κεντρικό άρθρο του φυλλάδιου το οποίο κυκλοφόρησε στις αρχές του Οκτώβρη, το οποίο δείχνει την κατάσταση της κρίσης στη Ζώνη που έχουν φέρει οι δυνάμεις της καταστροφής και εκθέτει την πρόταση του ΕΡΓΑΣ για τη σωτηρία της Ζώνης:

εκσυγχρονισμό των μεγάλων ναυπηγείων που προωθούσε τότε η Ευρωπαϊκή Ένωση με την 5η και 6η κοινοτική οδηγία.

Οι οδηγίες αυτές είχαν σα στόχο, μέσα στα πλαίσια του ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού, να προφυλάξουν και να δυναμώσουν τις ευρωπαϊκές ναυπηγικές χώρες από τον ανταγωνισμό των φτηνών ναυπηγείων της Άπω Ανατολής, αλλά ποτέ δεν εφαρμόστηκαν στη χώρα μας.

Τα ελληνικά ναυπηγεία κάτω από το συγκεκριμένο χτύπημα των δυνάμεων που προαναφέραμε, έμειναν έξω απ' αυτό τον εκσυγχρονισμό. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να σταματήσουν να κατασκευάζουν καράβια, και να μετατραπούν σε επισκευαστικές βάσεις, και σε χώρους διορισμών από τις διάφορες κομματικές-κλαδικές οργανώσεις.

Και αυτό έγινε γιατί κυριάρχησε στην πράξη η αντιευρωπαϊκή πολιτική, η οποία έχει στη χώρα μας το εξής χαρακτηριστικό:

Από τη μια να είναι στα λόγια με την Ε.Ε., και από την άλλη, ιδιαίτερα στην οικονομία, να σαμποτάρει και να εμποδίζει κάθε προσπάθεια ευρωπαϊκής ανάπτυξης. Σήμερα οι ίδιες δυνάμεις με επικεφαλής την ΕΣΑΚ και το λεγόμενο ΚΚΕ, φωνάζουν πως **"φτιάχνουν καράβια στη Γερμανία και μας καταδικάζουν στη ανεργία"**.

Όμως, όπως γράψαμε παραπάνω τα καράβια για να φτιαχτούν στην Ελλάδα χρειάζονται οι υλικοί όροι γι' αυτό.

Και τους όρους αυτούς, τον εκσυγχρονισμό δηλαδή των ναυπηγείων, τους χτύπησαν πιο πολύ αυτοί που σήμερα φωνάζουν αυτό το σύνθημα. Και όχι μόνο την προηγούμενη 10ετία, αλλά και τώρα όταν χτύπησαν με μανία τις κάποιες προσπάθειες εκσυγχρονισμού και επενδύσεων προκειμένου να ξαναμπούν τα ναυπηγεία στο δρόμο της κατασκευής.

Στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, έγινε το μεγαλύτερο έγκλημα. Ποτέ και από κανέναν δεν μπήκε ζήτημα πραγματικού εκσυγχρονισμού της. Αποτέλεσμα είναι σήμερα, παρά το γεγονός πως τα μεροκάματα τα τελευταία χρόνια έμειναν χαμηλά, η επισκευή στο Πέραμα να έχει ψηλό κόστος σε σχέση με τους διεθνείς ανταγωνιστές μας.

Αυτή είναι η βασική αιτία της παρατεταμένης κρίσης.

Υπεύθυνοι για το κράτημα της Ζώνης στην καθυστέρηση είναι οι ίδιες κρατικές δυνάμεις που προσπάθησαν να κρατήσουν πίσω και τα ναυπηγεία.

Η Ζώνη είχε και εξακολουθεί να έχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα στο διεθνή ανταγωνισμό: **Είναι η μοναδική βιομηχανία επισκευής πλοίων στην Ε.Ε.** Και σαν τέτοια θα μπορούσε να έχει μια ολόπλευρη στήριξη, στο συνολικό ανταγωνισμό της Ευρώπης με τη φτηνή Ανατολή.

Αυτό σημαίνει πως θα μπορούσε να αξιοποιήσει τεράστιες κοινοτικές επιδοτήσεις για τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό της. Αυτό το δρόμο προσπάθησαν να κόψουν οι μεσαιωνικές αντιευρωπαϊκές

δυνάμεις με επικεφαλής την ΕΣΑΚ μέσα από τις διοικήσεις των Συνδικάτων της Ζώνης.

Οι διοικήσεις των Σωματείων στην πραγματικότητα, ποτέ δεν έβαλαν το ζήτημα του εκσυγχρονισμού και των παραγωγικών επενδύσεων. Όλη τους η τακτική ήταν να πάρουν βήμα-βήμα, μέσα από το

κράτος και τους Δήμους, τη διαχείριση της Ζώνης, να την κρατήσουν μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια του κράτους, να τη βγάλουν έξω από τη διεθνή αγορά, και να τη μετατρέψουν σ' ένα μικρομάγαζο όπου θα έχουν την πλήρη πολιτική και οικονομική εξουσία μαζί με το Δήμο του Περάματος.

Για μια 10ετία τουλάχιστον η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη έχει πάρει τον κατήφορο. Αυτό το νιώθουν καθημερινά όλοι οι συνάδελφοι, όταν βλέπουν χρόνο με το χρόνο την ανεργία να μεγαλώνει και τα μεροκάματα να μη φτάνουν για να ζήσει κανείς ανθρώπινα με την οικογένεια του.

Η κατάσταση σήμερα είναι οριακή.

Η Ν/Ζ μέσα από μια μακρόχρονη πορεία συρρίκνωσης απειλείται άμεσα με την οριστική της διάλυση. Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τις αιτίες και τις δυνάμεις εκείνες που έφεραν εδώ τα πράγματα, αλλά και την πρότασή μας για το ξεπέρασμα αυτής της κρίσης και τις αλλαγές στους συσχετισμούς του αγώνα που απαιτούνται γι' αυτό.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Σε πείσμα όλων αυτών, η Ζώνη μπορεί να ζήσει, να αναπτυχθεί και να μεγαλοουργήσει. Κι αυτό γιατί υπάρχουν οι προϋποθέσεις και οι δυνάμεις που θέλουν μια τέτοια πορεία.

Βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι το υψηλά ειδικευμένο παραγωγικό δυναμικό της Ζώνης, η διάθεση των εργατών και η ύπαρξη της πρωτοπόρας παράταξης του ΕΡΓΑΣ. Όπως επίσης και η ύπαρξη άλλων ανθρώπων και τάσεων μέσα στους κύκλους των εργοδοτών και των εφοπλιστών, όπως αυτοί εκφράζονται από το Ναυτικό Επιμελητήριο, αλλά και μέσα σ' όλα τα πολιτικά κόμματα και το λαό του Πειραιά, που θέλουν τη σωτηρία και την ανάπτυξη της Ζώνης.

Αυτό είναι άλλωστε που αναγκάζει τον Πατσιλινάκο να μη φανερώνει ανοιχτά τα σχέδια του και να προσπαθεί να ψαρέψει σε θολά νερά.

Η πρότασή μας για τη Ζώνη έχει σαν κύριο στόχο να συσπειρώσει όλους τους εργάτες σ' ένα γρανιτένιο μέτωπο για τη σωτηρία της, να κινητοποιήσει τον καθένα έξω από εμάς στο πλευρό μας, όλους όσοι θέλουν τη Ζώνη ζωντανή.

Μα πάνω απ' όλα πρέπει οι ίδιοι οι εργάτες να δώσουν τη δύναμη στον ΕΡΓΑΣ, για να αλλάξουν οι συσχετισμοί και να πετύχουμε αυτούς που απαιτούνται για τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα.

Αυτό σημαίνει πως πρέπει ο ΕΡΓΑΣ και οι δυνάμεις της Σωτηρίας στη Ζώνη, να πάρουν στις επερχόμενες εκλογές, με την ψήφο των εργατών την πλειοψηφία στη Διοίκηση του Συνδικάτου. Χωρίς αυτό δεν μπορούμε να κάνουμε βήμα για να ανατρέψουμε την επίθεση των κατεδαφιστών.

Ο ΕΡΓΑΣ πιστεύει πως η Ζώνη μπορεί να ζήσει και να αναπτυχθεί μόνο μέσα στην Ευρωπαϊκή προοπτική.

ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΝΗ

Η Ζώνη του Περάματος πρέπει να γίνει η Ζώνη της Ευρώπης και αυτό μπορεί να γίνει.

Γι' αυτό χρειάζονται δύο βασικά πράγματα. Το ένα είναι μέτρα ανάπτυξης και το άλλο μια τεράστια διαφημιστική καμπάνια σ' όλο τον κόσμο για τις παραγωγικές δυνατότητες της Ζώνης.

Στο πρώτο ζήτημα:

Α. Μέσα στις νέες συνθήκες που διαμόρφωσε η μετατροπή του ΟΛΠ σε Α.Ε. πρέπει να βρεθεί εκείνος ο φορέας που θα αναλάβει τη Ζώνη.

Κριτήριο γι' αυτό δεν μπορεί παρά να είναι ένα:

Να είναι φορέας παραγωγικός και να δεσμευτεί με συγκεκριμένο επενδυτικό πρόγραμμα για τη Ζώνη, που θα μπει στον έλεγχο των εργατών.

Στο επενδυτικό πρόγραμμα να είναι εξασφαλισμένη η χρηματοδότηση.

Δεν αποτελεί για μας πρόβλημα η μορφή αυτού του φορέα, αν είναι δηλαδή ιδιωτικός ή κρατικός, αν είναι ενώσεις εργοδοτών ή ενώσεις εφοπλιστών.

Σαν εργάτες δεν διαλέγουμε τα αφεντικά μας, ένα απαιτούμε: ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ.

Ήδη υπάρχουν προτάσεις από το Βιομηχανικό Επιμελητήριο και το Ναυτικό Επιμελητήριο σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Σ' ένα τέτοιο επενδυτικό πρόγραμμα που μπορεί σ' ένα μεγάλο ποσοστό να επιδοτηθεί από την Ε.Ε. είναι απαραίτητα τα εξής:

1. Κατασκευή δύο μεγάλων δεξαμενών που μπορούν να γίνουν χωρίς προβλήματα από την Ε.Ε. σε αντικατάσταση των πέτρινων δεξαμενών του Βασιλειάδη.

2. Κατασκευή ντόκων, ιδιαίτερα στην Κοινossούρα, με τον αποχαρακτηρισμό της από την Αρχαιολογική Υπηρεσία, ή αν δε γίνεται αλλιώς, πλωτών ντόκων, και διαρκής σύνδεση της Κοινossούρας με το Πέραμα με πλωτά μέσα.

3. Εγκατάσταση μονάδας παραγωγής βιομηχανικού ρεύματος στο Πέραμα, με αεροστρόβιλους που χρησιμοποιούν φυσικό αέριο και το οποίο ο Πατσιλινάκος δεν το αφήνει να έρθει στο Πέραμα.

Τα τρία αυτά βασικά έργα είναι σήμερα έργα παραγωγικής ανάπτυξης της υποδομής, είναι σήμερα εκείνα που θα δώσουν το φιλί της ζωής στη Ζώνη, θα μειώσουν το κόστος, μιας και θα προσφέρουν δωρεάν ή χαμηλό δεξαμενισμό, ντόκουσ και ρεύμα, και θα φέρουν καράβια στο Πέραμα.

Όποιος δεσμευτεί να τα υλοποιήσει να πάρει τη διαχείριση της Ζώνης.

Β. Αποφασιστικός αγώνας ενάντια στην κυβέρνηση πάνω στα εξής σημεία:

1. Να υπογραφούν οι υπουργικές αποφάσεις που καθορίζονται με το νόμο που ψηφίστηκε για το "Μητρώο των Εργοδοτών".

Στην υπουργική απόφαση που καθορίζει την οριοθέτηση της Ζώνης, **να αναφέρονται ρητά ΟΛΟΙ οι σημερινοί χώροι του λιμανιού που αποτελούν τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη.** Αυτή είναι η καλύτερη περιφρούρηση της δουλειάς μας και η εγγύηση της λειτουργίας της Ζώνης.

Να υπογραφεί η υπουργική απόφαση που καθορίζει τα κριτήρια ένταξης των εργοδοτών στο Μητρώο.

Τα κριτήρια αυτά πρέπει να έχουν σα στόχο τη συνένωση των επιχειρήσεων και το χτύπημα του τυχοδιωκτισμού στη Ζώνη. Η λειτουργία του Μητρώου είναι βασικό ζήτημα, γιατί δίνει τη δυνατότητα των κοινοτικών επιδοτήσεων στις επιχειρήσεις, μειώνοντας το κόστος, και δημιουργεί τις

προϋποθέσεις για μια σοβαρή λειτουργία της Ζώνης.

Την πάλη αυτή ενάντια στην κυβέρνηση, αρνούνται να δώσουν σήμερα οι διοικήσεις των συνδικάτων της Ζώνης και ο Πατσιλινάκος, ακριβώς γιατί αυτή η πάλη είναι **το κλειδί** για τη σωτηρία της Ζώνης.

2. Πολιτικο-συνδικαλιστική πάλη σε συντονισμό με όλα τα εργοστάσια του Πειραιά, για την ανατροπή του σχεδίου του ΥΠΕΧΩΔΕ, της "Ανάπλασης" έτσι όπως ονομάζει την κατεδάφιση. Αποφασιστική στήριξη του αγώνα των εργατών των Λιπασμάτων που σήμερα βρίσκεται στο κέντρο του κυκλώνα. Σ' αυτή την κατεύθυνση έχουμε μέσα στο φυλλάδιο την ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ "ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ", που αυτή τη στιγμή μαζί με τους εργάτες δίνουν τη μάχη για τη σωτηρία της βιομηχανίας.

Η στάση εδώ της πλειοψηφίας της διοίκησης του Συνδικάτου και του Πατσιλινάκου είναι χαρακτηριστική και αποκαλυπτική:

Πλήρης σιωπή και απουσία. Ούτε καν συμμετοχή στην 3ωρη στάση που έκανε -για τα μάτια βέβαια- το Εργατικό Κέντρο Πειραιά για τα Λιπάσματα, τη Δευτέρα 5 Οκτώβρη!

3. Αποφασιστικός αγώνας για τακτική επιδότηση των ανέργων και μαζική απόρριψη των μέτρων "αποκατάστασης".

Οι άνεργοι εργάτες του Περάματος, ούτε ζητιάνοι είναι, ούτε μπορούν να δεχτούν να τους πετάξουν στο δρόμο. Την πάλη ενάντια στην ανεργία τη δίνουμε όχι μόνο από την πλευρά της κάλυψης των άμεσων αναγκών μας, αλλά και από την πλευρά της ανάπτυξης της Ζώνης.

Ζητάμε τακτικό επίδομα ανεργίας, όχι για να φύγουμε από τη Ζώνη, αλλά για να μείνουμε εκεί και να παλέψουμε να έρθουν καράβια για να τα δουλέψουμε. Γι' αυτό δεν πρέπει να δεχτούμε τα μέτρα "αποκατάστασης". Αυτό μπορεί να το δεχτούν μόνο όσοι δουλεύουν για το κλείσιμο της Ζώνης, μόνο όσοι θέλουν να μην ξαναπατήσει καράβι στο Πέραμα.

Οι κατεδαφιστές, δηλαδή, της Κυβέρνησης, της ΕΣΑΚ και της ΠΑΣΚΕ.

Για να μπορέσει να σταθεί και να νικήσει μια τέτοια πολιτική ανάπτυξη, **χρειάζεται μια πολιτική συμμαχιών στο ίδιο το ζήτημα της παραγωγής.**

Αυτές οι συμμαχίες βρίσκονται μέσα στο χώρο της ναυπηγικής βιομηχανίας και στο Λιμάνι του Πειραιά.

Η ΕΣΑΚ και ο Πατσιλινάκος, για χρόνια ολόκληρα εφαρμόζουν μια πολιτική ανταγωνισμού και συγκρούσεων ανάμεσα στη Ζώνη και τα οργανωμένα ναυπηγεία, ανάμεσα στη Ζώνη και τον ΟΛΠ.

Έτσι προσπαθούν να διασπάσουν την ενιαία ανάπτυξη και να φέρουν τη διάλυση.

Χωρίς οργανωμένα ναυπηγεία που θα κατακτήσουν μερίδιο στη διεθνή αγορά των κατασκευών, δεν μπορεί να υπάρξει η επισκευαστική βάση του Περάματος.

Η ναυπηγική αξιοπιστία μιας χώρας στους εφοπλιστικούς κύκλους είναι ενιαία. Γι' αυτό μόνο συμφέρον είναι η αλληλο-υποστήριξη και ο ενιαίος, όσο γίνεται, παραγωγικός σχεδιασμός ανάμεσα σ' όλες τις ναυπηγικές μονάδες της χώρας. Και αυτό τουλάχιστον μπορεί να ξεκινήσει σε επίπεδο συνδικαλιστικού κινήματος.

Όσον αφορά τον ΟΛΠ.

Η Ζώνη είναι μέρος του Λιμανιού του Πειραιά.

Το Λιμάνι είναι ενιαίο με δραστηριότητες επιβατικές, εμπορικές, ναυπηγοεπισκευαστικές και παρέχει χρήση στη βιομηχανία. Τίποτα απ' αυτά δεν μπορεί να λειτουργήσει ανταγωνιστικά με τ' άλλα.

Η γραμμή του Πατσιλινάκου για "κύριος εχθρός ο ΟΛΠ" είναι εγκληματική, διασπαστική και κατεδαφιστική.

Και εδώ χρειάζεται η συνεργασία και ο ενιαίος σχεδιασμός Ανάπτυξης.

Υποστηρίζουμε ένα ενιαίο λιμάνι ανάπτυξης σ' όλους τους τομείς.

Η βιομηχανία φέρνει το εμπόριο, το εμπόριο και η ακτοπλοΐα φέρνουν την επισκευή και όλα μαζί την Ανάπτυξη και την ευημερία στον Πειραιά.

Και αυτό μπορεί να γίνει αν χτυπηθούν οι κατεδαφιστές σ' όλους τους τομείς, γιατί το Λιμάνι μπορεί με τη μέθοδο της συνεργασίας να βρει την ενιαία του ανάπτυξη.

Με μια τέτοια πολιτική συμμαχιών, που μπορεί να ξεκινήσει κατ' αρχήν από τους ίδιους τους εργάτες, μπορεί να πετύχουμε το πιο γερό μέτωπο πάλης για την ανάπτυξη και την προκοπή.

Στο δεύτερο ζήτημα:

Εδώ βρίσκεται το ζήτημα των σχέσεων με τον εφοπλισμό. Η ΕΣΑΚ και ο Πατσιλινάκος προσπαθούν με κάθε τρόπο να οξύνουν τις σχέσεις Ζώνης-εφοπλισμού. Ουσιαστικά ο "αντι-εφοπλιστικός" τους αγώνας, το χτύπημα όπως λένε της "εφοπλιστικής ασυδοσίας" στοχεύει στο να διώξει τα καράβια από τη Ζώνη.

Γι' αυτούς το μοντέλο για τη Ζώνη στηρίζεται στις κρατικές παραγγελίες και στους εφοπλιστές της ακτοπλοΐας οι οποίοι μέσω του Υπουργείου Ναυτιλίας θα αναγκάζονται να φτιάχνουν τα καράβια εδώ, αλλιώς δεν θα τους δίνει το υπουργείο άδεια στις γραμμές.

Όμως, κρατικές παραγγελίες δεν υπάρχουν στο βαθμό που δεν υπάρχουν κρατικά εμπορικά καράβια, οι δε άδειες στις γραμμές στην ακτοπλοΐα τελειώνουν με τη λήξη του Καμποτάζ. Το "κρατικίστικο" δηλαδή μοντέλο τους, εμπνευσμένο από τον κρατικό καπιταλισμό της σοσιαλφασιστικής Ρωσίας, δεν είναι τίποτα άλλο από το να βάλουν τη Ζώνη σε καραντίνα, να στήσουν το "τείχος του Βερολίνου" ανάμεσα στη Ζώνη και στα καράβια του διεθνούς εφοπλισμού. Κανείς δεν αμφιβάλλει για το ληστρικό χαρακτήρα του εφοπλιστικού κεφαλαίου. Όμως με αυτούς δουλεύει το Πέραμα και, όπως γράψαμε στην αρχή, αυτοί είναι οι πελάτες μας.

Εδώ χρειάζεται μια ολόκληρη ταχτική προσέλευσης του εφοπλιστικού κεφαλαίου, για να δυναμώσουν εκείνοι οι παραγωγικοί όροι που θα επιτρέψουν την πάλη με τον εφοπλισμό από θέση ισχύος.

Σήμερα, είναι απαραίτητη, παράλληλα με τα μέτρα για την ανάπτυξη του λιμανιού, μια μεγάλη καμπάνια διαφήμισης της Ν/Ζ σ' όλο τον κόσμο, μια προσπάθεια οργανωμένη για να έρθουν τα καράβια.

Συνάδελφοι, μια τέτοια πολιτική Ανάπτυξης της Ν/Ζ είναι αποφασισμένος να προωθήσει ο ΕΡΓΑΣ. Σε μια τέτοια κατεύθυνση σας καλούμε να δυναμώσετε την οργάνωσή μας.

Να οργανωθείτε στις γραμμές του ΕΡΓΑΣ, να πάρετε εσείς στα χέρια σας το μέλλον το δικό σας, το μέλλον της Ζώνης.

Η δουλειά μας και το μέλλον μας εξαρτάται απ' αυτό.

Η μάχη της Ηλεκτρικής και οι σύγχρονοι σαμποτέρ

Την Δευτέρα στις 12 του Οκτώβρη οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ του Κερατσινίου γιόρτασαν την επέτειο της μάχης της Ηλεκτρικής. Αυτή ήταν μια μάχη του 1944 που την έδωσε ο ΕΛΑΣ για να σώσει το εργοστάσιο από τους Γερμανούς που αποχωρούσαν και σκόπευαν να το ανατινάξουν.

Στην εκδήλωση κάθε χρόνο καλούνται από το Σωματείο της ΔΕΗ Κερατσινίου οι βουλευτές, οι κοινοματικοί και συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι, οι δήμαρχοι και οι δημοτικές παρατάξεις του Πειραιά για να καταθέσουν στεφάνια και να χαιρετήσουν τους νεκρούς. Πέρυσι και φέτος καλέστηκε και η ΟΑΚΚΕ. Αυτή η πρόσκληση δεν είναι τυχαία.

Το Σωματείο αυτό και ο πρόεδρός του Γ. Παρασκευόπουλος κράτησαν πάντα μια καθαρή στάση υπέρ της βιομηχανίας, υπέρ του ευρωπαϊκού δρόμου για την ανάπτυξη της και κατά των αντιβιομηχανικών δυνάμεων που κυριαρχούν στους Δήμους του Πειραιά.

Η τελετή αυτή είναι σύντομη και μετρημένη, γίνεται συνήθως μπροστά σε 150 άτομα και περιλαμβάνει απαγγελία λίγων ποιημάτων και τραγουδιών με συνοδεία πιάνου και μερικούς σύντομους χαιρετισμούς με κατάθεση στεφανιών. Τον βασικό λόγο της ημέρας εκφώνησε ο Γ. Παρασκευόπουλος.

Όπως πέρυσι, έτσι και φέτος και μάλιστα ακόμα πιο καθαρά στην ομιλία του ο Γ. Παρασκευόπουλος πρόβαλε την γραμμή της υπεράσπισης της βιομηχανίας και της Ευρώπης. Όταν όμως ήρθε η ώρα για την κατάθεση στεφανιών και για τους χαιρετισμούς όλοι οι εκπρόσωποι έλεγαν μόνο μια φράση του τύπου “αιώνια τιμή”, ή “αθάνατοι” και καθόντουσαν. Ίσως κάποιος από αυτούς ξεκίνησαν φέτος έτσι για να μη δώσουν τη δυνατότητα στον εκπρόσωπο της

ΟΑΚΚΕ να πει περισσότερα, όπως έγινε πέρυσι όταν το βάρος της εκδήλωσης έπεσε σ’ αυτή την τοποθέτηση.

Όταν ήρθε η σειρά του λοιπόν ο σ. Ζαφειρόπουλος, γραμματέας της ΟΑΚΚΕ, αφού κατέθεσε το στεφάνι, είπε συνοπτικά τα εξής:

“Επιτρέψτε μου να πω δυο λόγια παραπάνω, από όσα οι σύντομοι προηγούμενοι ομιλητές.

Η μάχη της Ηλεκτρικής σε σχέση με τις άλλες του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα έχει ένα ξεχωριστό χαρακτηριστικό. Είναι μια μάχη για την υπεράσπιση ενός εργοστασίου, για την υπεράσπιση της βαριάς βιομηχανίας. Είναι μια μάχη λοιπόν που συνδυάζει την πάλη για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία με την πάλη για την παραγωγή. Γιατί δεν υπάρχει ούτε εθνική ανεξαρτησία ούτε δημοκρατία αν δεν υπάρχει βιομηχανική βάση σε μια χώρα. Το να γιορτάζουμε λοιπόν σήμερα την επέτειο της Ηλεκτρικής σημαίνει να υπερασπιζόμαστε και σήμερα την βιομηχανία στη χώρα μας και στην πόλη του Πειραιά. Σημαίνει δηλαδή να υπερασπιζόμαστε τον αγώνα που δίνουν σήμερα οι εργαζόμενοι στα Λιπάσματα ενάντια σε αυτούς που το γκρεμίζουν και σημαίνει να απαιτήσουμε να μείνουν στη θέση τους και τα Λιπάσματα και αυτό εδώ το εργοστάσιο και όλα τα εργοστάσια του Πειραιά.

Αυτοί που θέλουν να διώξουν τη βιομηχανία από τον Πειραιά θέλουν να εξοντώσουν την εργατική του τάξη και να μετατρέψουν την πόλη σε παρασιτική. Θέλουν ακόμα να εξαρτήσουν τη χώρα και να εμποδίσουν την πρόοδό της. Αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψουμε. Άλλωστε η Ελλάδα δεν είναι ακόμα μια πολύ ανεπτυγμένη βιομηχανική χώρα για να επιτρέψει κατάργηση τέτοιων μεγάλων βιομηχανικών μονάδων.

Να τιμούμε λοιπόν τους ήρωες της Ηλεκτρικής σημαίνει να συνεχίζουμε και σήμερα τον αγώνα τους για εθνική ανεξαρτησία, δημοκρατία και ανάπτυξη”.

Η απάντηση σ’ αυτή την ομιλία ήταν ένα θερμό χειροκρότημα. Όταν τελείωσε η εκδήλωση και οι καλεσμένοι πέρασαν σε μια αίθουσα με μερικά αναψυκτικά πλησίασαν το σύντροφό μας αρκετοί εργαζόμενοι της ΔΕΗ για να του σφίξουν το χέρι και να του πουν ότι αυτά που είπε έκφραζαν και τη βαθύτερη δικιά τους πεποίθηση. Ένα τεχνικό στέλεχος μας είπε ότι η ΔΕΗ Κερατσινίου όποτε έχει υπάρξει πρόβλημα υπερφόρτωσης είτε μεταφοράς ηλεκτρικού από διακοπή των γραμμών σώνει κυριολεκτικά το λεκανοπέδιο από μπλακ άουτ. Αυτό πέρα από τη γενική παραγωγική προσφορά του εργοστασίου.

Οι εργαζόμενοι μας είπαν ακόμα ότι υπερασπίζουν τον αγώνα των εργαζομένων των Λιπασμάτων, αλλά ότι δεν διακρίνουν καμία θέληση για συνεργασία από τη διοίκηση του Σωματείου τους. Απόρησαν μάλιστα για το ότι μια τέτοια μέρα δεν υπήρχαν εργάτες από τα Λιπάσματα στην εκδήλωση.

Τους εξηγήσαμε το ρόλο της σημερινής ηγεσίας των Λιπασμάτων και τους καλέσαμε σε μια πάλη από κοινού για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων καθώς και όλης της βιομηχανίας του Πειραιά και της Αθήνας. **Οι κατεδαφιστές έχουν σήμερα την άνεση να προελαύνουν. Όμως από την άλλη μεριά προελαύνοντας προκαλούν ένα αντι-κατεδαφιστικό κίνημα. Το κακό γι αυτούς είναι ότι υπάρχει συνειδητός πόλος αυτού του κινήματος και αυτός είναι η ΟΑΚΚΕ.**

ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Το πρόσφατο συνέδριο της Ιεράς Συνόδου της εκκλησίας χαρακτηρίστηκε από την όξυνση των αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της. Μέσα από το συνέδριο συγκροτήθηκε μια ομάδα κληρικών με ηγέτη το μητροπολίτη Θηβών Ιερώνυμο που κτάγγειλε πολλές πλευρές της δράσης του Χριστόδουλου.

Η σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει ήταν η απαίτηση του Χριστόδουλου να μνημονεύεται ο ίδιος σε μνημόσυνα των Νέων Χωρών (διαμερίσματα Μακεδονίας-Θράκης), προνόμιο που έχει μόνο ο πατριάρχης. Αυτή είναι μια δόλια κίνηση που αποσκοπεί στην απόσπαση των συγκεκριμένων μητροπόλεων από το φιλοευρωπαϊκό σήμερα Φανάρι και την ανακήρυξη αυτοκέφαλης ελληνικής εκκλησίας. Τότε αντέδρασε έντονα ο Ιερώνυμος, ο οποίος το Δεκέμβρη του 1996 είχε κατηγορηθεί από το Χριστόδουλο για οικονομικές ατασθαλίες και πριν από δυο μήνες συγκέντρωσε τις απόψεις του σ’ ένα μανιφέστο. Ο Ιερώνυμος κατηγορήσε τον αρχιεπίσκοπο ότι απόκρυψε επιστολές του Βαρθολομαίου και είπε πως το αξίωμα του δεν συνεπάγεται ιδιαίτερα προνόμια σε σχέση με τους μητροπολίτες. Γύρω από τον Ιερώνυμο συσπειρώθηκαν οι Ζακύνθου Χρυσόστομος, Ναυπάκτου Ιερόθεος, Ηλείας Γερμανός, Περιστερίου Χρυσόστομος (που είναι ο πιο φιλοπατριαρχικός από όλους). Αυτή η αντιπολίτευση κατηγορήσε, επίσης, το Χριστόδουλο για εκκοσμίκευση της εκκλησίας και για έλλειψη προσοχής στα εθνικά θέματα ενώ “ο Θηβών αναφέρθηκε και στις πρωτοβουλίες για τους Σέρβους τονίζοντας ότι όλα αυτά είναι λεπτά θέματα που απαιτούν λεπτούς χειρισμούς” (Νέα, 9/10). Το σημαντικότερο απ’ όλα είναι το εξής: Ο Ζακύνθου Χρυσόστομος κατηγορήσε τον Χριστόδουλο ότι στρέφεται ενάντια στο Πατριαρχείο, αλλά και για “ανθέλληνα” επειδή συνεργάζεται με τον μητροπολίτη Ιεροσολύμων. Στη συνέχεια έβγαλε την πιο σοβαρή κατηγορία ότι δηλ. ο Χριστόδουλος συνεργάζεται με το πατριαρχείο της Μόσχας “που θέλει να ανασυστήσει την Τρίτη Ρώμη”.

Αυτή η εκκλησιαστική αντιπολίτευση αποτελεί αγκάθι στα σχέδια του Χριστόδουλου που ξεκίνησε σαν σοβινιστής και στη συνέχεια υποτάχθηκε στη φιλορώσικη αστική τάξη και τα σχέδια της. Αντικειμενικά είναι μια αντίθεση που ευνοεί τη δημοκρατία και την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Όσο πιο πολύ οξύνεται τόσο το καλύτερο.

Δημοκράτες διανοούμενοι ανυψούν για τον ορθόδοξο φονταμενταλισμό

Στις αρχές του Σεπτέμβρη ο Πάπας εκδήλωσε την επιθυμία του να έρθει στη χώρα μας. Αμέσως η εκκλησία αντέδρασε δυναμικά με αποτέλεσμα την αναβολή της επίσκεψης. Ο Χριστόδουλος απαίτησε από τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία να κάνει αυτοκριτική για το σχίσμα του 1054 καθώς και για την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Σταυροφόρους στα 1204. Η κυβέρνηση απέφυγε να πάρει θέση αφήνοντας το θέμα στα χέρια της εκκλησίας, λες και δεν ανήκει στη δικαιοδοσία της κυβέρνησης αν θα δεχτεί έναν αρχηγό κράτους. Τότε κάποιος δημοκράτες, άνθρωποι των γραμμάτων, αντέδρασαν με τη σειρά τους με αποτέλεσμα να ανοίξει ένας διάλογος μέσα από τις στήλες της “Ελευθεροτυπίας” μεταξύ του Γ. Μεταλληνού και του καθηγητή της Νομικής Κ. Μπένη.

Ο Μεταλληνός, φανατικός αντιδυτικός, είπε πως αν η ελληνορθόδοξη εκκλησία δεχόταν τον Πάπα αυτό θα σήμαινε ότι αναγνωρίζει τον παπαισμό. Αποκάλεσε τον παπικό θεσμό σαν “το θλιβερότατο κατάλοιπο της φραγκοτευτονικής παπιστικής φεουδαρχίας, και ως προς την πολιτειακή και ως προς την θρησκευτική ιδιότητα του” και αναφέρθηκε στον “μόνιμο ανθελληνισμό του Βατικανού και “στο συνεχιζόμενο εγκληματικό πόλο της Ουνίας στην Ανατολική Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή”. Τώρα πια βλέπουμε ολοκάθαρα πως το πρόβλημα δεν είναι κύρια θρησκευτικό αλλά πολιτικό. Ο Πάπας έχει το δικαίωμα να επισκεφτεί την Αγγλία ή την προτεσταντική Γερμανία αλλά

όχι την ορθόδοξη Ελλάδα και τη Ρωσία γιατί τα καθεστώτα αυτών των χωρών μισούν φανατικά τη Δύση και κάθε έκφανση της, όπως είναι ο Πάπας. Τμήματα αυτών των καθεστώτων αποτελούν και οι ανάλογες ορθόδοξες εκκλησίες που συνηθίζουν να ευλογούν τα φοβερά εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα (εθνοκάθαρση Βόσνιων και Αλβανών Κοσοβάρων). Σ’ αυτές τις χώρες οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένων των ψευτοκομμουνιστών, έχουν συνάψει πολιτική συμμαχία με την εκκλησία (βλέπε συμμετοχή ψευτοΚΚΕ στο συνέδριο της και ταύτιση απόψεων) και έχουν μεταδώσει με μεγάλη ευκολία τον αντιδυτικισμό τους στο λαό. Οδηγούν όμως μοιραία και στο ξεσκεπάσμα αυτής της συμμαχίας από ελάχιστους προς το παρόν φωτισμένους δημοκράτες.

Ένας από αυτούς, ο Κώστας Μπένης, απαντώντας στο Μεταλληνό μίλησε για “ρατσισμό του νεόκοπου ελληνορθόδοξου φονταμενταλισμού” και θεώρησε απαράδεκτο το ότι ένας άνθρωπος που σπούδασε στη Δύση με παπική υποτροφία να γράφει λίβελλους εναντίον της και να βιώνει το μακρινό παρελθόν. Γράφει, λοιπόν, ο Κ. Μπένης: “πρόβλημα επικίνδυνο για τον τόπο συνιστά ο νεορθόδοξος φονταμενταλισμός, τον οποίο οι χρυσόφοροι κόλποι θερμαίνονται, έτοιμοι να εκκολάψουν το αυγό του φιδιού, ως χρυσή εφεδρεία των κύκλων της ανομολίας”.

Και από το αυγό θα ξεπεταχτεί η επικείμενη διχτατορία χιτλερικού τύπου που ετοιμάζει για τη χώρα και το λαό μας το μαύρο μέτωπο.

ΕΞΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤVΧ Οι εργαζόμενοι στην ΤVΧ κάνουν την πρώτη τους κινητοποίηση-προειδοποίηση

συνέχεια από τη σελ. 1

λασσα καταγάλανη έγινε η συγκέντρωση των εργαζομένων στα μεταλλεία.

Αυτή δεν ήταν καθόλου ήρεμη. Κάθε άλλο μάλιστα. Η θέληση, η αποφασιστικότητα και η δύναμη των εργαζομένων ήταν τα στοιχεία που μπορούσε κανείς να δει με την πρώτη ματιά. Στα σκληρά, από τη φύση της δουλειά τους, πρόσωπα των μεταλλωρύχων ήταν ζωγραφισμένη η δύναμη εκείνη που δίνει το δίκιο του αγώνα όχι απλά για μια καλύτερη ζωή, αλλά για την ίδια τη φυσική τους επιβίωση. Εδώ δεν πρόκειται μονάχα για πιο πολύ ψωμί, για πιο πολύ ελεύθερο χρόνο, για πιο ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και διαβίωσης. Εδώ πρόκειται για το αν θα υπάρξει ψωμί δικό τους και ψωμί των παιδιών τους. Μέσα από τα γεμάτα με τη σκόνη των στοών πνευμόνια τους έβγαине όλη εκείνη η ορμή, ίδια θύελλα, που δίνει η αγανάκτηση για κάτι που δεν αφορά μονάχα τους ίδιους αλλά ολόκληρη τη χώρα.

Πρόκειται για το αν θα μπορέσει η μεταλλουργία χρυσού να προχωρήσει. Για το αν θα γίνονται ξένες επενδύσεις στη χώρα. Για το αν στη σημερινή εποχή της αποβιομηχάνισης, με βασικούς υπεύθυνους το μαύρο μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-ΔΗΚΚΙ και την κλίκα Λαλιώτη-Σκανδαλίδη στο ΠΑΣΟΚ, θα χτίζονται ξανά εργοστάσια σε μια χώρα που αυτό το μέτωπο τη ρημάζει καθημερινά από τη βιομηχανία. Αυτό είναι το μεγάλο καθήκον που έβαλαν οι μεταλλωρύχοι στον εαυτό τους και αυτή είναι η μεγάλη υπόσχεση που έδωσαν απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό της Ελλάδας. Είναι φανερό από τις τοποθετήσεις των προέδρων των σωματείων.

Το μαύρο μέτωπο της αποβιομηχάνισης στη Χαλκιδική εκφράζεται με τη συμμαχία του παλιού φασίστα Μήτσου με το ψευτοΚΚΕ. Χρόνια τώρα, χωρίς κανένα επιστημονικό επιχείρημα, παρά μονάχα αναμασώντας τα τετρι-

μένα περί οικολογίας συνθήματα για προστασία του περιβάλλοντος ή μιλώντας για προστασία των αρχαίων και χρησιμοποιώντας την ωμή βία, αυτό το μέτωπο προσπαθεί να εμποδίσει μια επένδυση που θα δώσει ζωή και ανάπτυξη στον τόπο. Οι καταστροφές μηχανημάτων, οι βρισιές, οι προπηλακισμοί, οι πυροβολισμοί το βράδυ, η τοιχοκόλληση χαρτιών μέσα στη νύχτα με απειλές, είναι μόνο μερικά από την πολύχρονη βάρβαρη φασιστική βία του μαύρου μετώπου για να κάμψει τους εργαζόμενους, να τους απογοητεύσει και να εμποδίσει έτσι το εργοστάσιο χρυσού. Μπροστά στους εργαζόμενους έχει φανεί γυμνό το κατεξοχήν όργανο του κλεισίματος της βιομηχανίας, το ψευτοΚΚΕ. Έχει φανεί ο σαμποταριστής Λαλιώτης που καθυστερούσε χωρίς κανένα λόγο την έγκριση της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων και έχει φανεί το ΣτΕ, με το κατεξοχήν σαμποταριστικό τμήμα του-το Ε' τμήμα- που κλείνει το ένα εργοστάσιο μετά το άλλο με βάση την "προστασία του περιβάλλοντος και τη βιώσιμη ανάπτυξη". ΣΥΝ και ΔΗΚΚΙ έλαμψαν με την απουσία τους υπογραμμίζοντας τη συμμετοχή τους στο μαύρο μέτωπο.

Η ΟΑΚΚΕ βρέθηκε για άλλη μια φορά εκεί και έκφρασε την συμπαράστασή της στους εργαζόμενους με ψήφισμα. Το κόμμα μας παρακολουθεί πάντα από κοντά την υπόθεση αυτή και όπως δήλωσε και εκεί θα είναι πάντα στο πλευρό των εργαζομένων στα μεταλλεία.

Δημοσιεύουμε περιληπτικά τις ομιλίες που ακούστηκαν στη συγκέντρωση.

Ο πρόεδρος του Συλλόγου εργαζομένων στα Μεταλλεία Γ. Γλυνιαδάκης είπε:

Σεβαστοί συμπαρασάτες του αγώνα μας, που η μεγάλη παρουσία σας, μας δίνει κουράγιο και δύναμη για την οριστική μας δικαίωση.

Το μαζικό συλλαλητήριό μας σήμερα, δεν είναι μόνο μια απλή και πρόσκαιρη α-

πάντηση σε όσα μέχρι σήμερα ανεχόμαστε... Δεν είναι μια ξεπερασμένη πραχτική για να μετρήσουμε τις δυνάμεις μας... Είναι ωστόσο η συγκέντρωσή μας σήμερα μια συνειδητή επιλογή. Για να πούμε επιτέλους σε όσους μας αμφισβητούν, τις αποφάσεις μας. Για να αποκαλύψουμε τις πραγματικές προθέσεις εκείνων που κρύβονται πίσω από τα μασκαρεμένα προσώπια, όλον αυτόν τον καιρό... Η ομαλή συνύπαρξη με όρους σύγχρονης κοινωνί-

Το μαύρο μέτωπο κλιμακώνει την επίθεσή του ενάντια συνολικά στα Μεταλλεία Χαλκιδικής. Με αφορμή εργασίες που γίνονται στις χαβούζες των μεταλλείων ζητά από τις δικαστικές αρχές Πολυγύρου ασφαλιστικά μέτρα ώστε να σταματήσουν οι εργασίες με το αιτιολογικό ότι δήθεν δεν υπάρχει άδεια. Αν η αίτηση αυτή γίνει δεκτή τότε όχι μόνο δεν θα γίνει η νέα επένδυση του χρυσού αλλά και οι εγκαταστάσεις των μεταλλείων στο Στρατώνι και στο Μαδέμ Λάκκο θα κλείσουν.

ας ήταν πάντοτε η αρχή μας... Η αρμονική συνύπαρξη όμως προϋποθέτει κοινή λογική. Προπάντων σε θέματα που αφορούν την συνολική μας ανάπτυξη.

Εμείς απέναντι στην πρόκληση, στις άναρθρες κραυγές, στους προπηλακισμούς, στις λοιδορίες και τις ύβρεις, στο ανεξήγητο μίσος και στις καταστροφές των μηχανημάτων που βγάζουμε το ψωμί μας, αντιτάξαμε πάντοτε τον διάλογο, την ψυχραιμία, την ανεκτικότητα... Σήμερα για τελευταία φορά απαιτούμε να μας υπολογίσουν. Φεύγοντας από δω σήμερα, σε καμιά περίπτωση δεν είμαστε πλέον διατεθειμένοι, ούτε να υποχωρούμε, ούτε μόνο να αμυνόμαστε. Κάποιοι, δυστυχώς τις καλές μας προθέσεις και διαθέσεις για συνεργασία τις παρερμήνευσαν σαν αδυναμία.

Ξέχασαν όμως το θερίο των μεταλλωρύχων, που όταν το απαιτούν οι καιροί ξυπνά.

Η τελευταία απόφαση του Τμήματος Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν έλαβε υπόψη της τα πραγματικά φυσικά, κοινωνικά και εργασιακά δεδομένα που επικρατούν, **εδώ σε μας,**

τόσο μακριά από την Αθήνα.

Αποθράσυνε η απόφαση στο έπακρο εκείνους που αντιδρούν στην ανάπτυξη της περιοχής μας. Ξεσκεπάστηκαν όσοι δήθεν ήταν μόνο κατά της μεταλλουργίας χρυσού, και τώρα με τις καθημερινές ενέργειές τους, ζητούν το οριστικό κλείσιμο όλων των μεταλλευτικών μας μονάδων... Η προσωρινή αυτή δικαστική απόφαση, είναι πλέον το φυτίλι που θα πυροδοτήσει πρωτόγνωρες και ανεξέλεγκτες κοινωνικές ε-

στη χώρα μας...

Συνάδελφοι εργαζόμενοι, σήμερα ξεκινάμε από δω-από το Στρατώνι- το νέο μας αγώνα... Ωστόσο απευθύνουμε αυστηρή προειδοποίηση. Ενωμένοι και αποφασισμένοι προς κάθε αποδέκτη. Χωρίς πολιτικές φατρίες, κομματικούς ή άλλους τεχνητούς διαχωρισμούς, ότι απαιτούμε:

α) Να γίνει σεβαστό το αναμφισβήτητο και συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα της δουλειάς μας από όλους.

β) Να διασφαλιστούν όλοι οι απαραίτητοι και αναγκαίοι όροι για την οικολογική προστασία του τόπου.

γ) Να συνδράμουν στην προσπάθειά μας με όλες τους τις δυνάμεις, όλοι όσοι πίστεψαν στο όνειρο που πλάσαμε και το κάναμε κτήμα μας. Με τη θέληση και την προοπτική να το ζωντανέψουμε.

...Σας καλώ από αυτό το βήμα να κρατήσουμε ψηλά τη σημαία που θα κατοχυρώσει τις θέσεις εργασίας, την ανάπτυξη και την ευημερία του τόπου μας.

Ο πρόεδρος του Σωματείου Εργοδηγών-Επιστατών είπε:

Οι μάσκες άρχισαν να πέφτουν. Αυτοί που σήμερα προσφεύγουν στα δικαστήρια να ματαιωθεί η επένδυση, αφού χρησιμοποίησαν πρώτα άλλες μεθόδους παραπληροφόρησης, βίας, στήριξαν τη λειτουργία των μεταλλείων από το 1989. Τι άλλαξε σήμερα; Έχουμε κάποιους ψευτοοικολόγους που επιβουλεύονται το ψωμί των οικογενειών μας και την ύπαρξη ζωής και ανάπτυξης της περιοχής μας. Σήμερα στο στόχαστρό τους είμαστε εμείς, αύριο ακολουθούν οι δασεργάτες και οι κτηνοτρόφοι και άλλες οικονομικές δραστηριότητες. Οι θέσεις εργασίας είναι μια αλυσίδα ζωής... Σήμερα ξεκινά μια βροχή. Σύντομα θα γίνει καταιγίδα που θα σβήσει την αντίδραση που βασίζεται στο ψέμα, στη βία, στην παραπληροφόρηση...

Ο πρόεδρος του Σωματείου Μεταλλωρύχων είπε:

συνέχεια στη σελ. 11

Η ΥΠΟΥΛΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ TVX

Οι κατεδαφιστές δεν χτυπάνε μόνο εξωτερικά, δηλαδή σαν ΥΠΕΧΩΔΕ, σαν Συμβούλιο της Επικρατείας και σαν οικολογικά κινήματα, αλλά και εσωτερικά. Δίχως το εσωτερικό χτύπημα κανένα εργοστάσιο δεν θα είχε κλείσει. Συνήθως το εσωτερικό χτύπημα το δίνουν οι συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ σε κάθε εργοστάσιο, ή πουλημένοι εργατοπατέρες του λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ, ή οι δήθεν συμπαραστάτες κάθε είδους.

Εδώ στην TVX το χτύπημα από τα μέσα φαίνεται πολύ δύσκολη υπόθεση. Επειδή το ψευτοΚΚΕ χτυπάει δυνατά απ' έξω δύσκολα μπορεί να σταθεί από τα μέσα ένα ανοικτό κνίτικο σαμποτάζ. Ούτε φαίνεται να υπάρχει εδώ μια ισχυρή λαλιωτική πασοκική φράξια. Βέβαια στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν στελέχη σαν το Παρασκευόπουλο ή το Μαγκριώτη που παίζουν το λαλιωτικό παιχνίδι. Είναι πηγή μεγάλης σισιοδοξίας για την έκβαση αυτού του αγώνα η διαπίστωσή μας ότι στη συγκέντρωση του Στρατωνίου της 9 του Οκτώβρη καμία συνδικαλιστική πτέρυγα ή κλάδος εργαζομένων δεν αμφισβήτησε την ανάγκη για σκληρό και αποφασιστικό αγώνα όχι μόνο για να ζήσουν τα μεταλλεία που υπάρχουν, αλλά κυρίως για να γίνει το εργοστάσιο χρυσού.

Ωστόσο το εσωτερικό δηλητήριο έκανε και εδώ χτυπητή την εμφάνισή του μέσα από τη μορφή της πολιτικής συμπάραστασης από την πλευρά της ΝΔ. Η ΝΔ εκφράστηκε εκεί βασικά με τον βουλευτή Παπά. Ο διαγραμμαμένος Γιοβανούδας ήταν κι αυτός εκεί και κινήθηκε στα χνάρια του Παπά, αλλά η πρόθεσή του ήταν καλύτερη.

Ο Παπάς μίλησε όχι απλά σαν ΝΔ, αλλά ουσιαστικά και σαν εκπρόσωπος του ψευτοΚΚΕ το οποίο προφανώς έλειπε από εκεί. Το ψευτοΚΚΕ στο Στρατώνι κάνει τη δουλειά του ανοιχτού και μαχητικού κατεδαφιστή τραμπούκου. Το ψευτοΚΚΕ εδώ καθοδηγεί όλη την αντίδραση της περιοχής, όλα τα χωριά, τα δημοτικά συμβούλια, ή τις δημοτικές αντιπολιτεύσεις ενάντια στην TVX. Το ίδιο κάνει και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Δεν μπορεί λοιπόν να εμφανιστεί ταυτόχρονα και σαν συμπαραστάτης του αγώνα, όπως κάνει για παράδειγμα στα Λιπάσματα.

Αυτή τη δουλειά μπορεί να την κάνει μόνο η καραμανλική φιλοΚΚΕ τάση της ΝΔ. Αυτή την τάση προφανώς έκφραζε ο ύπουλος κρυφοκνίτικος λόγος του Παπά.

Τι έκανε αυτός. Πήρε τη γνωστή τάχα ενδιάμεση, τάχα κεντρώα θέση που παίρνουν πάντα οι εχθροί ενός κινήματος, όταν δεν μπορούν να χτυπήσουν ανοιχτά. Πήρε τη θέση ότι ούτε αυτοί που αντιδρούν στη δημιουργία του εργοστασίου, δηλαδή οι φαιόκοκκινοι (ψευτοΚΚΕ - Μήτσου κλπ), ούτε οι ερ-

γαζόμενοι έχουν άδικο. Υπεράσπισε δηλαδή τη θέση ότι αυτά τα δύο στρατόπεδα δεν είναι εχθρικά, αλλά μπορούν να συμφιλιωθούν.

Βεβαίως αν το έβαζε έτσι ωμά θα έτρωγε τη γιούχα της ζωής του. Όμως οι κεντριστές είναι πιο επιδέξιοι. Για να προωθήσουν την ενότητα μεταξύ των αληθινών εχθρών, δηλαδή για να πετύχουν την αληθινή ενότητα του θύτη με το θύμα βρίσκουν έναν τάχα κοινό εχθρό.

Ο κοινός εχθρός που βρήκε ο Παπάς είναι ο ίδιος που έβρισκαν και οι εσωτερικοί κατεδαφιστές στα Λιπάσματα: είναι η εργοδοσία. Ο κοινός εχθρός λοιπόν σύμφωνα με τον κεντριστή είναι η TVX. Η TVX θα μπορούσε τάχα, αν ήθελε, να μην μολύνει και να μην ενοχλεί τα αρχαία, τον τουρισμό, κλπ. Αν η TVX δεν σκεφτόταν κοντολογίς τα μεγάλα κέρδη, τότε θα έβρισκαν και οι κατεδαφιστές των γύρω χωριών ικανοποίηση στα αιτήματά τους και οι εργάτες θα είχαν την δουλειά τους.

Για να στηρίξει αυτή τη θέση ο Παπάς τα έβαλε με τον Λαλιώτη σαν ΥΠΕΧΩΔΕ, που δεν βάζει περιβαλλοντικούς όρους που να στριμώχνουν την TVX, δηλαδή έμμεσα βγήκε σαν υπερασπιστής του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου Επικρατείας, του οποίου, όχι τυχαία, πουθενά δεν κατήγγειλε την απόφασή που κλείνει το εργοστάσιο.

Μα το ποιος είναι ο φίλος και ποιός ο εχθρός σήμερα στο Στρατώνι κρίνεται από ένα ζήτημα: αν καταδικάζει την απόφαση του Συμβ. Επικρατείας.

Όσοι θέλουν να καλύψουν το Συμβούλιο Επικρατείας βαράνε την κυβέρνηση. Αυτό έκανε και ο Παπάς και ο Γιοβανούδας. Το χτύπημα της κυβέρνησης είναι για να καλυφθεί το ψευτοΚΚΕ και το Σ.τ. Επικρατείας, ενώ είναι και βρώμικο χτύπημα γιατί η γραμμή του Υπουργείου Οικονομικών, που εκφράστηκε στην συγκέντρωση από τον εκπρόσωπο του Πάχτα, ήταν με σαφήνεια υπέρ της επένδυσης. Το αντικυβερνητικό χτύπημα θα έχει νόημα μόνο όταν η απόφαση για κλείσιμο θα είναι συνολική πολιτική απόφαση της κυβέρνησης.

Όμως ο ύπουλος Παπάς δεν σταμάτησε σ' αυτά τα τεχνάσματα. Εκείνο που αποκάλυψε το βάθος της γραμμής του ήταν η πολιτική του πρόταση να υπάρξει διακομματική συζήτηση για λύση του προβλήματος. Διακομματική συζήτηση σημαίνει ότι το Σωματείο θα πρέπει να αναγνωρίσει σαν σύμμαχο, ή δυνάμει σύμμαχό του και το κόμμα αρχικατεδαφιστή, το ψευτοΚΚΕ. Γι' αυτό είπαμε στην αρχή ότι ο Παπάς κατέβηκε σαν πλασιέ και του ψευτοΚΚΕ που ήταν αδύνατο να πατήσει στην συγκέντρωση.

Ο Παπάς είναι λοιπόν η καραμανλική γραμμή της ΝΔ, η γραμμή που θέλει στρατηγική συμμαχία και τακτικές συνεννοήσεις με το ψευτοΚΚΕ. Άλλωστε και η αντι-TVX ομιλία του ήταν στο βάθος η γνωστή αντικαπιταλιστική δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ. Όταν ο σοσιαλφασισμός κλείνει τα εργοστάσια, δεν λέει ποτέ ότι καταστρέφει εργάτες, αλλά ότι νικάει το κεφάλαιο.

Αυτή η πάγια προπαγάνδα έχει πάντα αποτελέσματα στους εργάτες που δεν έχουν μαρξιστική κατάρτιση και που εξ αιτίας αυτής της προπαγάνδας θεωρούν υποχρέωσή τους, όταν υποστηρίζουν την λειτουργία ενός εργοστασίου να συγκροούνται οπωσδήποτε με τον καπιταλιστή ιδιοκτήτη του. Νομίζουν ότι τότε μόνο κάνουν αληθινή προοδευτική πάλη, αλλιώς νομίζουν ότι κάνουν πολιτική ταξικής συνεργασίας. Στην πραγματικότητα το ισχυρότερο και αντιδραστικότερο κομμάτι του κεφάλαιου είναι εκείνο που κλείνει το εργοστάσιο. Στην προκειμένη περίπτωση οι κατεδαφιστές είναι η κομπραδόρικη φιλορώσικη φράξια της αστικής τάξης, είναι η χειρότερη πλευρά της κρατικής γραφειοκρατίας (Σ τ. Ε) καθώς και οι αντιβιομηχανικοί γαιοκτήμονες οικοπεδούχοι, οι φασίστες προγονόπληκτοι κ.λπ. Οι συνειδητοί εργάτες ξέρουν ότι σε τέτοιες συνθήκες η αντίθεση με κεφαλαιοκράτες τύπου TVX όχι μόνο δεν είναι ανταγωνιστική, αλλά χρειάζεται οπωσδήποτε μαζί τους ενότητα ενάντια στους φασίστες, ξενόδουλους και ραντιέρηδες κεφαλαιοκράτες και στο κράτος τους για να κρατηθεί το εργοστάσιο. Η αντίθεση με τους κεφαλαιοκράτες του εργοστασίου θα μπορεί να οξυνθεί στο μέλλον, μόνο αν γίνει δευτερεύων ο κίνδυνος να κλείσει το εργοστάσιο.

Εμείς στη σπουδαία συγκέντρωση του Στρατωνίου διαπιστώσαμε ότι μερικοί εκπρόσωποι εργαζομένων χτυπούσαν την TVX πιεζόμενοι από αυτή την πλευρά και έδιναν π.χ. ιδιαίτερη έμφαση στο ζήτημα των προσλήψεων από την περιοχή, φτάνοντας μέχρι και να θεωρούν αυτό το ζήτημα προϋπόθεση για την εγκατάσταση του εργοστασίου.

Οι τοπικές προσλήψεις δεν πρέπει να είναι ζήτημα αρχής για συνειδητούς εργάτες. Ίσα ίσα αυτό που κάνει μια βιομηχανία είναι να σπάει τις τοπικές εξαρτήσεις και δεσμούς και να σέρνει όλη την περιοχή στην πανεθνική και τελικά στην παγκόσμια

αγορά και στο επίπεδο των προϊόντων και στο επίπεδο της εργατικής δύναμης. Αν η TVX πρέπει εδώ να προσλάβει κόσμο από την περιοχή είναι για να δυναμώσει η αντίσταση των τοπικών υγιών παραγόντων απέναντι στους τοπικούς σαμποταριστές. Οι συνειδητοί εργάτες πρέπει να απαιτούν από την TVX να θυσιάσει ένα μέρος από τα κέρδη της για να προσλάβει με τους καλύτερους δυνατούς υλικούς όρους εργαζόμενους από την τοπική αγορά εργασίας όχι για λόγους αρχής, αλλά για λόγους πολιτικής τακτικής απέναντι στους σαμποταριστές, που αξιοποιούν τις πιο αντιδραστικές πλευρές του τοπικισμού.

Πιστεύουμε ότι αν οι εργαζόμενοι της TVX θελήσουν να διακρίνουν τη σαμποταριστική γραμμή θα πρέπει να την αναζητούν σε εκείνους που επιμένουν στις εσωτερικές αντιθέσεις της ταξικής πάλης στο εργοστάσιο. Αυτές οι αντιθέσεις είναι άπειρες και έχουν πελώρια ιστορία και μεγάλο μέλλον, αλλά και ο πιο χαζός ναύτης ξέρει ότι την ώρα ενός επαπειλούμενου ναυάγιου η κύρια αντίθεση που πρέπει να λυθεί δεν σχετίζεται με τη μισθοδοσία και τις συνθήκες δουλειάς, αλλά με τα ρήγματα του πλοίου, τον καιρό, ή κυρίως με το εχθρικό υποβρύχιο σε περίπτωση πολέμου. Τώρα η TVX και τα Λιπάσματα είναι σε περίοδο πολέμου. Τώρα ο εχθρός είναι η γενική αντιβιομηχανική εκστρατεία των σαμποταριστών και το υποβρύχιο είναι το Ε' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας. Όλα κρίνονται εκεί στην τελεσίδικη απόφαση του Δεκέμβρη. Οι εργαζόμενοι πρέπει από τώρα να τα δώσουν όλα. Αν περιμένουν θα έχουν διαπράξει τεράστιο λάθος.

Τη μάχη τους δεν μπορούν να την κερδίσουν παρά μόνο αν καλύψουν ταχύτατα τον μακρύ χαμένο χρόνο. Δηλαδή αν δεν προκαλέσουν την προσοχή και δεν πείσουν την κοινή γνώμη όλης της χώρας ότι αυτό το εργοστάσιο δεν κάνει κανένα από τα κακά που εδώ και χρόνια επίμονα προπαγανδίζουν οι κατεδαφιστές και αν δεν αναπτύξουν ένα πανίσχυρο, συγκλονιστικό και μεγαλειώδες κίνημα η TVX θα πέσει, όπως κινδυνεύουν να πέσουν και τα Λιπάσματα που άργησαν να αντιδράσουν. Αντίθετα αν η TVX κινηθεί γρήγορα, και η ίδια και τα Λιπάσματα θα δυναμώσουν. Αν ενώσουν τις δυνάμεις τους καιβάλουν ζήτημα γενικού σαμποταριστικού σχεδίου ενάντια στη βιομηχανία, ΟΛΑ μπορούν να κερδηθούν.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

Κι άλλη καθυστέρηση με το Μετρό...

Το μαύρο μέτωπο θέλει μια Ελλάδα υπανάπτυκτη που θα αποζητά τον πόλεμο στο πλευρό της Ρωσίας νομίζοντας πως έτσι μονάχα θα μπορέσει να σταθεί στα πόδια της. Γι' αυτό προσπαθεί με κάθε τρόπο να σαμποτάρει τα μεγάλα έργα, που λύνουν ζωτικές ανάγκες του λαού και φέρνουν τη χώρα ένα βήμα πιο κοντά στην Ευρώπη και ένα βήμα πιο μακριά από τη νεοτσαρική υπερδύναμη. Ένα από τα έργα που έχουν βάλει στο μάτι οι σαμποταριστές είναι το μετρό, που ήδη έχουν καθυστερήσει πάνω από μια τριετία σε σχέση με τα αρχικά πλάνα.

Όπως γράφει η Ελευθεροτυπία (4/10): "Μόλις 88 ημέρες πριν την αναγγελθείσα ημερομηνία έναρξης λειτουργίας του μετρό, οι αρμόδιοι της κρατικής εταιρείας "Αττικό Μετρό" ανακάλυψαν ότι δεν επαρκούν οι υπάρχουσες κυλιόμενες σκάλες στο σταθμό της Ομόνοιας...". Γι' αυτό η εταιρεία θα προκηρύξει διεθνή διαγωνισμό για την αγορά 16 κυλιόμενων σκαλών που θα τοποθετηθούν στο μεγαλύτερο σταθμό του μετρό. Ο σταθμός της Ομόνοιας θα εξυπηρετεί καθημερινά 300.000 επιβάτες. Οι ενδιαφερόμενες εταιρείες θα πρέπει να υποβάλλουν τις προσφορές τους στις 8 Νοέμβρη και μετά από τρεις μήνες θα πρέπει να έχει υπογραφεί η σύμβαση. Πάντως οι κυλιόμενες σκάλες αναμένεται να τεθούν σε λειτουργία μετά το τέλος του 2000, παρά το γεγονός πως η προκήρυξη ορίζει την έναρξη της λειτουργίας τους μέσα σε εννιά μήνες από την υπογραφή της σύμβασης. Στο μεταξύ θα ζηλωθούν οι 14 υπάρχουσες σκάλες και έτσι για παραπάνω από ένα χρόνο οι πολίτες θα αναγκάζονται να ανεβοκατεβαίνουν σκάλες, "που αντιστοιχούν περίπου σε μια εξαόροφη πολυκατοικία με τα πόδια ή με τα έξι ασανσέρ που προβλέπεται να εξυπηρετούν άτομα με ειδικές ανάγκες" (στο ίδιο).

Οι σαμποταριστές ενώ ξέρουν πως είναι εξαιρετικά δύσκολο πλέον να ανατρέψουν τη λειτουργία του μετρό, εν όψει και της Ολυμπιάδας του 2004, κάνουν τουλάχιστον ότι μπορούν για να δυσκολέψουν τη ζωή του λαού.

Ο ιερός τζόγος της Εκκλησίας

Ακούμε συχνά το Χριστόδουλο να φωνάζει πως δεν θα πρέπει καθόλου να μας απασχολεί το χρήμα και τα υλικά αγαθά καθότι δεν έχουν καμιά αξία σε σχέση με τη σωτηρία της ψυχής. Προφανώς εδώ ο αρχιεπίσκοπος μιλάει έτσι γιατί όπως διαβάζουμε στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 3/10, ο ίδιος είναι διαχειριστής των ιδιαίτερα κερδοφορών μετοχών της Εκκλησίας της Ελλάδας, αξίας πάνω από 40 δισεκατομμυρίων δρχ., και δεν θα ήθελε το ποίμνιο να σκαλίζει τέτοια "χυδαία" υλικά ζητήματα όπως οι μετοχές και τα χρηματιστήρια.

Η Εκκλησία κατέχει κυρίως μετοχές της Εθνικής Τράπεζας ενώ οι καταθέσεις της εκεί (πάνω από 4,2 δις) αποτελούν το 1,8% των συνολικών καταθέσεων. Μέσα σε 18 μήνες από 9 δις που ήταν η συνολική αξία των μετοχών της εκκλησίας τετραπλασιάστηκε με αποτέλεσμα σήμερα να ξεπερνά τα 40 δις. Αυτό συνέβη εξαιτίας της ανόδου της αξίας των μετοχών που προκάλεσε το διαδοχικό "σπλίτ" τους (split).

Τελικά η επουράνια εκκλησία αποδεικνύεται ένας από τους μεγαλύτερους τζογαδόρους του χρηματιστηρίου.

ΕΞΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ TVX

συνέχεια από τη σελ. 9

Ο αγώνας δέκα χρόνια συνεχίζεται και είναι πιο κρίσιμος από ποτέ άλλοτε. Σήμερα είναι ορατός ο κίνδυνος να μείνουμε στο δρόμο μετά την απόφαση του ΣτΕ. Το συλλαλητήριο έχει τρεις αποδέκτες.

1ος αποδέκτης η πολιτεία και η αντιπολίτευση. Για επένδυση μιλάν και επένδυση δεν βλέπουμε. Πότε θα ευαισθητοποιηθούν, όταν μείνουμε στο δρόμο;

2ος αποδέκτης η εταιρεία. Να επισπεύσει τις εργασίες, να σταματήσει τις διαθεσιμότητες...

3ος αποδέκτης οι αντιδρώντες. Καλό είναι να μην πανηγυρίζουν για το ΣτΕ. Οι μεταλλωρύχοι είναι στο όριο. Πρέπει να δούμε μονιασμένα το πρόβλημα. Αν δεν θέλουν να το δουν δηλώνουμε ότι δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν να σταματήσει την επένδυση...

Ο πρόεδρος του Σωματίου Τεχνιτών είπε:

Αν κλείσουν τα μεταλλεία θα είναι καταστροφή. Η επένδυση χρυσού μπορεί να εξασφαλίσει τη βιωσιμότητα των μεταλλείων. Μετρήσεις έδειξαν ότι η επένδυση προστατεύει το περιβάλλον από τα αρσενικούχα μεταλλεύματα... Ακύρωση της επένδυσης σημαίνει κλείσιμο των μεταλλείων. Σημαίνει ανεργ-

γία. Το κράτος γίνεται αναξιόπιστο για σοβαρές επενδύσεις στη χώρα μας...πρέπει να αποδείξει χειροπιαστά τα επιχειρήματά του. Να δώσει λύσεις. Αν οι κύριοι δεν συννετιστούν θα δοκιμάσουν την οργή των μεταλλεργατών...

Ο πρόεδρος του Σωματίου Οδηγών είπε:

Στέλνουμε μήνυμα στην κυβέρνηση ότι 670 εργαζόμενοι χάνουν το ψωμί τους. Ας πάρουν την ευθύνη όλοι...Καταγγέλλω τον Παπαγεωργίου τον ψευτοοικολόγο...Σήμερα το συλλαλητήριο είναι ειρηνικό, αύριο θα είναι αλλιώς...Ο αγώνας αρχίζει και δυναμικά να κρατήσουμε το μεταλλείο ανοιχτό...

Ο πρόεδρος της παλιάς Επιτροπής Αγώνα είπε:

Αυτό το έργο πρέπει να ζήσει και για τα επόμενα χρόνια...Ποιοι μπαίνουν εμπόδιο στην επένδυση; Είναι οι ίδιοι που βάζουν ψευτοοικολογικά προβλήματα και που το '76 πίναν νερό στον Κοκκινόλακο ή κολυμπούσαν στο Στρατόνι για να δείξουν ότι είναι καθαρά...Στην εποχή της αποβιομηχάνισης δεν μπορείς να βάζεις οικολογικά προβλήματα που έχουν λυθεί στην Ευρώπη. Σε όλη την Ευρώπη γίνονται επενδύσεις με προστασία του περιβάλλοντος. Ας δουν με τα προβλήματα που υπάρχουν στις γύρω χώρες πόσο έωλη

είναι η ανάπτυξη του τουρισμού. Όλοι να βάλουμε την υπόθεση της λειτουργίας του εργοστάσιου.

Ο Λάσκας σαν εκπρόσωπος του υφυπουργού εθν. Οικονομίας Πάχτας είπε:

Η κυβέρνηση στοχεύει στη διατήρηση των μεταλλείων. Ο κ. Πάχτας ήταν, είναι και θα είναι υπέρ της επένδυσης...

Ο εκπρόσωπος της ΝΔ και βουλευτής Παπός είπε:

Τα μεταλλεία δεν είναι θέμα κομματικό. Είναι θέμα κοινωνικό. Επισκέφθηκα τα σωματεία, της επιτροπή αγώνα κατά της επένδυσης, το δήμο Ακάνθου...Η ΝΔ έχει θέση, διά στόματος Κ. Καραμανλή ότι είναι υπέρ της επένδυσης...Ερωτώ τον υπουργό Ανάπτυξης:

- Υπάρχουν φήμες για μείωση των θέσεων εργασίας

- Διασφαλίζονται οι θέσεις εργασίας;

- Αποχωρεί ή πουλιέται η εταιρεία;

- Τι γίνεται με το Μαδέμ Λάκκο;

- Τι γίνεται με τη μεταλλευτική δραστηριότητα;

- Τι γίνεται με τις γεωτρήσεις στις Σκουριές;

- Τι γίνεται με τις μελέτες περιβάλλοντος;

- Γιατί παραβιάστηκε η απόφαση του ΥΠΕΧΩΔΕ που το Γενάρη του '99 έγκρινε την περιβαλλοντική για την Ολυμπιάδα;

Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να μάθουν την αλήθεια. Αλλά τι θα γίνει με το περιβάλλον, με τον τουρισμό, με τα δάση;...Η πρότασή μου είναι διάλογος μεταξύ όλων. Εργαζομένων-επιτροπής αγώνα κατά της επένδυσης-TVX. Με δική μου πρωτοβουλία να έρθουν σε επαφή τα κόμματα της βουλής και όλοι να βρεθούμε στο ίδιο τραπέζι. Αν συνεχίσουμε μόνο με τα συλλαλητήρια δεν βγαίνει άκρη. Μπορούν όλα να συνυπάρξουν. Τουρισμός, αρχαία, δάση, μεταλλεία.

Ο βουλευτής Γιοβανούδας είπε:

Στηρίζω την προσπάθεια των εργαζομένων. Πρέπει να σταματήσει το κρυφτό. Δεν έχουν υλοποιηθεί οι όροι της σύμβασης. Θέλουν κυβέρνηση και TVX να γίνει η επένδυση;...σταματά η επένδυση επειδή δεν θέλουν οι κάτοικοι της Ολυμπιάδας. Δεν μπορεί η κυβέρνηση να εφαρμόσει τους νόμους;...Πρέπει να δώσουμε τη μάχη ενωμένοι αν θέλουμε να υπάρχει εργασία...διαδηλώνω τη συμπαράστασή μου.

Ο εκπρόσωπος της ΤΕΔΚ Αρναίας εκφράζοντας τη μιοψηφία στο όργανο που μετέχει, είπε:

Χαιρετίζω την αφύπνιση όσων δικαιούνται να μιλούν για το μέλλον αυτού του τόπου. Χαιρετίζω τη στιγμή που η αλήθεια παίρνει τη θέ-

ση που της αξίζει στην περιοχή. Χαιρετίζω τη στιγμή που η έννοια της οικολογίας θα πάρει τη θέση που τις αξίζει με την απασχόληση και τον πολιτισμό...Μπορούμε πιο πολύ από οποιονδήποτε άλλον να μιλάμε για το περιβάλλον. Μόνο περιβάλλον είναι όχι περιβάλλον...

Τα συνθήματα της συγκέντρωσης ήταν:

- **Ναι στην επένδυση-όχι στην ανεργία**

- **Ναι στην επένδυση-ναι στο μέλλον των παιδιών μας**

- **Ψωμί-δουλειά για τους μεταλλωρύχους**

- **Όχι σε αυτούς που επιδιώκουν τη μεταναστευσή μας**

- **Όχι στην άρνηση-μπορούν να συνυπάρχουν τουρισμός και βιομηχανία**

- **Η εργασία φέρνει πολιτισμό**

- **Οι απόμαχοι της εργατιάς στηρίζουν την πρόοδο**

- **Όχι στο μαρασμό της περιοχής**

- **Οι αντιδρώντες στην επένδυση είναι εχθροί του τόπου μας**

Η συγκέντρωση έκλεισε με την υπερψήφιση σχετικού ψηφίσματος από την συγκέντρωση μέσα σε ένα κλίμα ενθουσιασμού, αγωνιστικής ενότητας και αγωνιστικής ετοιμότητας.

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

μποδίζοντας την οποιαδήποτε προσπάθεια διεθνούς αναγνώρισης της Τσετσενίας. Στις εκλογές του Γενάρη του 1997 ο Μασκάντοφ εκλέγεται πρόεδρος με δεύτερο σε ψήφους τον Μπασάγεφ. Για να αντιμετωπίσει τους άλλους πολέμαρχους, όπως τον Γιανταρμπίγεφ, τον Ουντούγκοφ, τον Ραντούγεφ φτιάχνει μέτωπο με το Μπασάγεφ και τον κάνει αρχικά αρχηγό στρατού και μετά πρωθυπουργό. Ωστόσο το 1998 ο Μπασάγεφ εγκαταλείπει τον Μασκάντοφ και ενώνεται με τους άλλους συμμορίτες. Είναι τόσο ισχυροί που στις αρχές Φλεβάρη 1999 συναντιούνται στο Γκρόζνι και φτιάχνουν το Μεγκ-Σούρα, ή αλλιώς Κρατικό Συμβούλιο, που θα κυβερνά τη χώρα σύμφωνα με τον ισλαμικό νόμο σαρία, χωρίς κοινοβούλιο και σύνταγμα. Κάλεσαν μάλιστα τον Μασκάντοφ να παραιτηθεί αν θέλει να γίνει μέλος του συμβουλίου τους. Είναι τόσο οξεία η αντίθεση ώστε ο Μασκάντοφ απολύει τον αντιπρόεδρο Αρσάνοφ, (ο οποίος αρνείται να φύγει και ζητάει την παραίτηση του πρώτου) φτιάχνει το δικό του Ισλαμικό Κρατικό Συμβούλιο και απογυμνώνει το κοινοβούλιο από τις νομοθετικές του αρμοδιότητες.

Για να επηρεάσουν τον τσετσενικό λαό μάλιστα οι προβοκάτορες έβγαιναν πάντα από τα "αριστερά" και μαχητικά αντιρώσικα την ώρα που ο Μασκάντοφ προσπαθούσε να εξασφαλίσει μια ειρηνική περίοδο για την ανοικοδόμηση της χώρας. Γι' αυτό τον κατηγορούσαν για συνεργασία με τους Ρώσους.

ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΚΑΥΚΑΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η Τσετσενία χρειάζεται τώρα χρόνο. Ο λαός της παρά την τρομοκρατία των βομβαρδισμών εξοπλίζεται με οργή και με θέληση για αντίσταση στους ρώσους εισβολείς. Δεν είναι διατεθειμένος να παραδώσει την ανεξαρτησία που κέρδισε με τόσες θυσίες στη Ρωσία. Αυτή η αντίσταση είναι που θα ανατρέψει την αρνητική εικόνα της Τσετσενίας, θα οξύνει τις αντιθέσεις μέσα στο δυτικό ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και θα σπάσει τον ασφυκτικό κλοιό της απομόνωσης. Οι ρώσοι χίτλερ δεν θα ξεμπερδέψουν εύκολα με τον τσετσενικό λαό, πόσο μάλλον όταν η Τσετσενία είναι απλά η αρχή για την επίθεση τους στη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν. Οι νέοι τσάροι θέλουν τώρα να ελέγξουν όλο τον Καύκασο και να κλείσουν το

ευρασιατικό μέτωπο ενάντια στη Δύση. Τα πετρέλαια είναι ασφαλώς ο λόγος γι' αυτό τον έλεγχο, αλλά όχι βασικά για οικονομικούς λόγους, δηλ. για να ανταγωνιστεί οικονομικά η Ρωσία τη Δύση. Αυτό που ενδιαφέρει τους νέους τσάρους είναι ο έλεγχος των αγωγών, ποιος κρατάει τη στρόφιγγα των πετρελαίων της Κασπίας. Όσο η Τσετσενία θα ήταν ανεξάρτητη από τη Ρωσία οι αγωγοί της θα ήταν πάντα επισφαλείς για να περάσουν μέσα από το έδαφος της για να καταλήξουν σε ρώσικο λιμάνι. Αυτό το γεγονός έκανε δυνατό μόνο τον αγωγό Μπακού (Αζερμπαϊτζάν)-Τσειχάν (Τουρκία). Αλλά η Τουρκία είναι μια φιλοδυτική χώρα οπότε η Ρωσία θα έχανε τον έλεγχο της στρόφιγγας πετρελαίου προκειμένου να αποκλείσει την Ευρώπη, όποτε θέλει, από το πετρέλαιο. Μόνο αν η Τσετσενία πέσει ανοίγει ο δρόμος για το Αζερμπαϊτζάν και κυρίως τη Γεωργία. Γι' αυτό η Ρωσία φρόντισε από την πρώτη στιγμή της εισβολής να μεταφέρει σ' αυτές τις χώρες το μήνυμα "αν βοηθήσετε την Τσετσενία πεθάνετε". Και όχι μόνο με λόγια. Στα τέλη Σεπτεμβρίου ο Ιβάνοφ επισκέφτηκε τη Γεωργία και δήλωσε ότι η Ρωσία δεν πρόκειται να κλείσει τις στρατιωτικές της βάσεις εκεί και επέμεινε ότι η

ρώσικη "ειρηνευτική δύναμη" θα παραμείνει στην Αμπχαζία, μια μικρή έκταση που αποσχίστηκε από τη Γεωργία με την υποστήριξη της Ρωσίας. Για να μην απομείνει καμιά αμφιβολία για τις ρώσικες προθέσεις η ρώσικη αεροπορία βομβάρδισε μερικά γεωργιανά χωριά στα σύνορα. Αργότερα απολογήθηκε υποκριτικά για το περιστατικό αλλά δεν αναγνώρισε ποτέ το βομβαρδισμό ενός αζέρικου χωριού. (Εκόνομιστ, 25/9). Στις 3 Οκτώβρη μάλιστα διεξήχθησαν προεδρικές εκλογές και δημοψήφισμα για σύνταγμα στην Αμπχαζία. Τις εκλογές "επιτήρησαν" 70 αντιπρόσωποι από νομοθετικά όργανα από τη Ρωσία, το Ναγκόρνο Καραμπάχ και τη Μολδαβία. Στις 4 Οκτώβρη το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με δήλωση του αποκάλυψε αυτές τις εκλογές "απαράδεχτες και νόθεες". Τόνισε, επίσης, ότι μπορούν να διεξαχθούν εκλογές αφού πρώτα καθοριστεί το πολιτικό καθεστώς της Αμπχαζίας, μετά από διαπραγματεύσεις πάνω στην "ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της Γεωργίας". Αλλά εκεί στον Καύκασο δεν υπάρχει κανείς να επιβάλλει τη διεθνή νομιμότητα. Εκεί είναι η περιοχή ευθύνης της Ρωσίας, "το εγγύς εξωτερικό" της. Όποιος κερδίζει "ανεξαρτησία" με τη βοήθεια της Ρω-

σίας, ακόμα κι αν διαμελίζει μια ανεξάρτητη χώρα είναι νόμιμος. Η Τσετσενία όμως που ζητάει ανεξαρτησία ενάντια στη Ρωσία είναι παράνομη και πρέπει να σφαχτεί χωρίς να υπάρχει τιμωρία γι' αυτό το έγκλημα. Σε αυτό το έγκλημα είναι όλοι συνένοχοι.

Να πως η Τσετσενία στέκεται σήμερα σαν ένα φρούριο απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό. Από αυτή την πλευρά η Τσετσενία σήμερα υπερασπίζεται την ειρήνη και την ασφάλεια στην Ευρώπη. Γιατί αν η Ρωσία εξαφανίσει την Τσετσενία έρχεται η σειρά του Αζερμπαϊτζάν και της Γεωργίας. Με αυτές τις χώρες κλείνει το αντιδυτικό μέτωπο στην Ευρασία και ο άξονας της Ρωσίας με την Κίνα και το Ιράν, προσεγγίζει την Ινδία και το αντιδυτικό Ιράκ. Μένει μόνο η Τουρκία, η οποία με την επίθεση "ειρήνης" των ρωσόφιλων στη χώρα μας βρίσκεται μπροστά στη άνοδο των αντιδυτικών δυνάμεων και κύρια των ισλαμοφασιστών. Οι ρωσόφιλοι στην Ελλάδα κυτάνε να αποτραβήξουν την Τουρκία από το να υποστηρίξει τους Καυκάσιους, ιδιαίτερα τους Αζέρους απέναντι στο Κρεμλίνο. Να πως μια μικρή χώρα μπορεί να κρίνει τις παγκόσμιες εξελίξεις τόσο αποφασιστικά όσο η Τσετσενία σήμερα.

ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ - ΑΔΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΡΑ!

συνέχεια από τη σελ. 4

δηλαδή με τροπολογία στο νόμο Πεπονί. Το κυριότερο όμως είναι ότι μόνο με μια τροπολογία πάμε **όλοι** μαζί σε αποκατάσταση και γι' αυτό έχει νόημα **όλοι** μαζί να αγωνιζόμαστε. Αν όμως αρχίσουν τα κάπως μεγαλύτερα επιδόματα σ' αυτούς, τα κάπως μικρότερα σε άλλους, κάποιες προσλήψεις σε Δήμους γι' αυτούς και κάπου αλλού για άλλους, και για άλλους πουθενά, τότε έχουμε μπει μοιραία στο δρόμο της διάσπασης. Σε αυτό το δρόμο μας έχει βέβαια βάλει από την πρώτη στιγμή το μέτωπο Τσιρμούλα - Πολίτη και ζητάει με τους υπουργούς ακριβώς τα ψίχουλα, την ώρα που η ντουντούκα λέει από κάτω πως δεν "είμαστε ζητιάνοι". Τέτοια σύγκρουση εκπροσώπων με τη βάση ενός αγώνα, τέτοια γελοιογραφία διαπραγματεύσεων δεν έχει ξαναγίνει.

Πέμπτο: Πριν λίγο καιρό, που το εργοστάσιο δούλευε είχε νόημα να λέει κανείς: "Λειτουργία ειδάλλως αποκατάσταση" γιατί οι εργαζόμενοι είχαν μαζί τους το γεγονός ότι το εργοστάσιο δούλευε και έπαιρναν τους μισθούς τους. Τότε είχε νόημα το επιχείρημα: "Αν θέλετε να μας κλείσετε, τότε δώστε μας άλλη λύση". Τότε δηλαδή μπορούσες να κάνεις παρατεταμένο αγώνα, γιατί είχες πιο πολύ χρόνο και οικονομική άνεση. Τώρα οι κατεδαφιστές παίρνουν το μισθό τους και οι εργάτες είναι άνεργοι. Τότε δηλαδή οι εργάτες είχαν ένα οχυρό που δεν θα το εγκατέλειπαν παρά μόνο για ένα άλλο οχυρό. Αυτό είναι μια αληθινή διαπραγμα-

τευση.

Τώρα λοιπόν που μισοέπεσε το οχυρό και πάνε να μας πετάξουν έξω από αυτό, πρέπει να ζητάμε μόνο ένα πράγμα για να μπορούμε να κάνουμε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση: Να ξαναβρούμε το οχυρό μας. Πρέπει δηλαδή να απαιτούμε "Αδεια λειτουργίας ΤΩΡΑ". **Η Αδεια Λειτουργίας ήταν, είναι και θα είναι ως το τέλος το κλειδί κάθε νίκης.** Γι' αυτό οι Τσιρμούλας - Πολίτης μιλάνε γενικά για "Λειτουργία" αλλά ποτέ για "Αδεια λειτουργίας", δηλαδή για **συγκεκριμένη και πρακτική λειτουργία** του εργοστασίου. Γι' αυτό έχουν γίνει έξαλλοι με την Επιτροπή Σωτηρίας και γι' αυτό κατέβασαν το πανώ της από την πύλη του εργοστασίου και το απαγορεύουν στις πορείες.

Οι εργαζόμενοι απέναντι στους κατεδαφιστές πρέπει να αντιτείνουν σήμερα: "**Συζητάμε και διαπραγματευόμαστε μαζί σας μόνο με ανοιχτό εργοστάσιο**" ή αλλιώς "**Αδεια λειτουργίας για οποιαδήποτε αποκατάσταση**".

Για την Επιτροπή Σωτηρίας πάντως σήμερα είναι σαφές.

Δεν υπάρχει καμία άλλη αποκατάσταση παρά μόνο η **αποκατάσταση εδώ**. Άλλωστε αυτή είναι η πιο σωστή και η μόνη δίκαιη λύση. Αυτή δείχνει ότι οι εργάτες δεν πάνε να σωθούν σαν άτομα, αλλά σαν τάξη. Ότι δηλαδή θέλουν το εργοστάσιο γιατί θέλουν την παραγωγή, τον πολιτισμό, την πρόοδο και την ανεξαρτησία της χώρας αυτής, για λογαριασμό όλων των

εργατών. Πρέπει οι εργαζόμενοι στα Λιπάσματα να έχουν την πεποίθηση, ότι είναι αυτοί που τώρα κρατάνε το πρώτο οχυρό της βαριάς βιομηχανίας του Πειραιά και ότι αν αυτό πέσει εύκολα οι κατεδαφιστές θα γκρεμίσουν όλο τον βιομηχανικό Πειραιά. Αυτή είναι η καινούργια "Μάχη της Ηλεκτρικής". Τότε ήταν οι γερμανοφασίστες τώρα ο Λαλιώτης και φίλοι του της τάχα "προοδευτικής" αντιπολίτευσης, που γκρεμίζουν τη βιομηχανία. Ο αγώνας μας πρέπει να πάρει νέες διαστάσεις. Θέλει μια διαρκή παρουσία στο κέντρο της πρωτεύουσας, θέλει επιβλητικές, ειρηνικές και γεμάτες φαντασία κινησεις, θέλει σπάσιμο της απομόνωσης κομμάτων και ΜΜΕ, θέλει επικοινωνία με το λαό για να ανατρέψουμε τα ψέματα που χρησιμοποίησαν για 25 χρόνια οι κατεδαφιστές ενάντια στο εργοστάσιο προκειμένου να σαμποτάρουν τη λειτουργία του. Δίχως αυτά οι πορείες της μιας ώρας στο κέντρο της Αθήνας και η απομόνωση σύντομα θα απογοητεύσουν και θα διώξουν τους εργαζόμενους από τον αγώνα. Αυτό ακριβώς θέλουν οι κατεδαφιστές, μέσα και έξω από το εργοστάσιο.

Συνάδελφοι,

Έχουμε όλοι μας μια γενικότερη ευθύνη. Ας μην υποταχθούμε στους κατεδαφιστές. Για μας και για τα παιδιά μας. Για το λαό του Πειραιά και το λαό όλης της χώρας".

